

BOGO LJUB

CERKVEN LIST ZA SLOVENCE

Izhaja začetkom vsa-
:: kega mesca ::
Tiska Katol. Tiskarna
:: v Ljubljani ::

Stane:

za celo leto K 2.—; za
Nemčijo K 2.50; za Ame-
riko in vse ostale zuna-
:: nje kraje K 3.— ::

Spisi in dopisi se po-
: šiljajo uredništvu, :
naročnina in darovi
pa upravništvu „Bo-
goljuba“ v Ljubljani

Spisi se morajo poslati
do 10., dopisi do 15. prej-
:: šnjega mesca ::

Koledar za maj 1916.

Namen molitve določen od sv. Očeta:

Naši vojaki. — Vdove in sirote po padlih.

Dnevi		Godovi	Posebni nameni za vsak dan so vse važne zadeve	Češčenje presv. Rešnj. Telesa	
				ljubl. škof.	lavant. škof.
1	Poned.	Flil. in Jak. ap.	Šmarnice. Mir	Ljublj. stoln.	Sv. Tomaž p. Vel. Nedelji Sv. Bolf. na K. Sv. Len. p. V. N. Jarenina
2	Torek	Atanazij, škof	Stanovitnost v veri	Trebelno	
3	Sreda	Najd. sv. kr.	Zmaga sv. Križa	Sv. Kr. p. Litiji	
4	Četrtek	Florijan	Ognja in povod. reši nas, o Gospod	Kamna Gorica	
5	Petek	Pij V., papež	Katoličani na Balkanu	Št. Gothard	
6	Sobota	Jan. E. p. l. vr.	Naši ranjeni in bolni vojaki	Orehok	
7	Nedelja	Stanisl. šk. m.	Naše sirote vsled vojske. Poljsko	Ljublj. Florij.	Jarenina
8	Poned.	Prik. Mih. ang.	Pravo češčenje angelov	Šmihel	Sv. Jakob v Slov. goric.
9	Torek	Gregor Nac.	Naši škofje in duhovni pastirje	Rakitna	
10	Sreda	Var. sv. Jožefa	Kat. cerkev in vse krščan, družine	Javor	Sv. Ilj
11	Četrtek	Mamert, šk.	Domači sv. misijoni	Novaštifta	
12	Petek	Pankracij	Sv. misijoni v čezmorskih deželah	Kopanj	Svičina
13	Sobota	Servacij, šk.	V vojski padli vojaki	Knežak	
14	Nedelja	Bonifacij	Vsi, ki še niso opravili velikon. spov.	Fara p. Kast.	Sv. Jurij n. Pes. Sp. sv. Kunig.
15	Poned.	Zofija, muč.	Marijine družbe	Mitterdorf	
16	Torek	Janez Nep.	Obrekovani in obrekovalci. Češko	Nova Oselica	Sv. Lenart v Slov. gor.
17	Sreda	Paskal, sp.	Povzdigovanje duha k Bogu.	Red. 1. Mek. 1. Karm.	
18	Četrtek	Feliks, spoz.	Begunci.	Lesce	Sv. Rupert
19	Petek	Celestin, pap.	Sv. Oče	Breznica	
20	Sobota	Bernard	Ugodno vreme	Dobrova	
21	Nedelja	Valens, muč.	Bravci in sotrudniki Bogoljuba	Prem	Sv. Trojica
22	Poned.	Helena, dev.	Pogrešani vojaki	Čatež p. Tr.	
23	Torek	Deziderij	Hišni mir in sloga	Krško Kap.	Negova
24	Sreda	Mar. D. pom.	Ponižanje sovražnikov sv. Cerkve	Križanke	
25	Četrtek	Gregor VII. p.	Ugled rimske Cerkve in papeža	Godovič	Sv. Benedikt
26	Petek	Filip Nerij	Zanemarjeni otroci	Sv. Troj. p. M.	
27	Sobota	Magdalena P.	Prava ponižnost	Ljubno	Sv. Ana na Krempergu
28	Nedelja	Avguštin	Krščansko časopisje	Sv. Helena	
29	Poned.	Maksim	Blagoslov polja in vrtov	Sv. Duh	Sv. Jurij v Slov. goric. Sv. Bolf. p. Biš. Marija Snežna
30	Torek	Ferdinand	Špansko	Ratečna na Gor.	
31	Sreda	Angela	Naše Uršulinke. Vsi v maju umrli	Kranj	

Odpustki

za mesec maj 1916.

3. Sreda. Najdenje sv. Križa. Popolni odpustek onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

4. Četrtek, prvi v mescu. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v farni cerkvi.

5. Petek, prvi v mescu. Sv. Pij. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo na namen sv. očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega dvakrat, če dvakrat obiščejo bratovsko cerkev in molijo po namenu sv. očeta; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor včeraj.

6. Sobota, prva v mescu. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo svete

zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zadoste za razžaljenja, storjena Materi božji, in molijo po namenu sv. očeta.

7. Nedelja, prva v mescu. Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. — Popolni odpustek: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega.

8. Ponedeljek. Prikazen sv. Mihaela. Popolni odpustek udom bratovščine za duše v vicah danes ali v osmini.

10. Sreda. Varstvo sv. Jožefa. Popolni odpustek: a) udom družbe krščanskih družin; b) udom bratovščine sv. Družine; c) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje.

Zakaj morajo trpeti tudi nedolžni?

Nedavno smo premišljevali na tem mestu, zakaj Bog pripušča tako gorje, kakor je vojska. Da je bil svet poln hudobije, to smo videli; in da Bog hudobni svet zaradi te hudobije kaznuje, to smo razumeli. Težje nam gre pa v glavo to, zakaj morajo v tej vojski tudi nedolžni toliko trpeti. Če Bog pripušča tako gorje res zaradi hudobije, potem naj udari tiste, ki so to hudobijo zakrivili, — nedolžnim naj pa prizanesel!

Takó mislimo mi; takó se nam zdi naravno. Človeški oče kaznuje hudobnega otroka, pridnega pa pohvali in obdari, ne pa tepe. In tako bi mi mislili, naj ravna tudi Bog.

Zdaj pa vidimo, da je vse drugače. Tisti, ki so to hudobijo na svetu zakrivili, so morebiti pred vojsko lepo na varnem, na suhem in na gorkem, — koliko milijonov dobrih mož in blagih mladeničev mora pa prestajati nečloveške muke, krvaveti in umirati v silnih bolečinah tam po bojiščih! ... In koliko milijonov dobrih ženâ zdihuje po svojih možeh, koliko pobožnih mater po svojih sinovih, koliko nedolžnih otrok po svojih očetih! ... Ta ali oni si misli: Jaz bi to vse drugače naredil: hudobneže bi dal postreliti, dobre bi pa domu spustil, pa bi bil mir in vse prav narejeno. Bog pa vse to mirno gleda z nebes dol, in kakor bi ne videl, kake krivice se na zemlji godé, k vsemu temu molči in se ne gane ...

Toda ali nismo slišali, kar nam je že davno dal vedeti po preroku: Moje misli

niso vaše misli, moja pota niso vaša pota. Kakor je nebo višje od zemlje, tako so moje misli višje od misli vaših ...

S tem nam je povedano vse! Kakor je nebo višje od zemlje, takó so moje misli višje od vaših. — Zakaj torej Bog pušča na zemlji pogostokrat, da se hudobneži veselé, dobri pa trpé? Odgovor je čisto lahek in jasen: Zato ker s tem svetom ni vsega konec. Končni račun bo šele nekje drugod. Vse niti življenja, čudno zasukane in zapletene, se stekajo v večnosti; tam se bodo razvozlale. Tam bomo občudovali skrivnostna pota božje modrosti, kako so vsa na pravo cesto in v prav kraj pripeljala ...

Poglejte preprogo, ki je pogrnena po oltarnih stopnjicah ali po gosposki sobi! Obrnite jo narobe! Kaj vidite? Raznobarvne niti gredo vse križem, brez vsakega reda, brez vsakega cilja. — Obrnite preprogo na pravo stran! Kaj vidite tam? Raznobarvne cvetice in druge lepe figure. Zdaj šele razumete, zakaj je na drugi strani vse navskriž: zato, da je na prvi strani vse tako lepo. Ko bi videli samó narobe-stran, bi ne mogli razumeti, zakaj vse takó narobe; ko vidite tudi pravo stran, razumete.

Nekaj podobnega je tudi z vlado sveta. Če jo gledamo samó z naravnimi očmi, z očmi naše kratke pameti, bomo rekli: Vse narobe! Jaz bi vse drugače naredil. V nadnaravni luči, v luči vere in večnosti bomo sodili pa drugače. Videli bomo, kako

zna Bog obrniti vse v svoje najsvetejše in najmodrejše namene.

Zakaj morajo dobri trpeti, odgovor na to vam je dan tudi v razpravi »Nekaj lepega in veselega za vse trpeče in žalostne«. Tam vidimo, da Bog svojemu lastnemu Sinu ni prizanesel, da učlovečeni Bog svoji materi ni prizanesel, in da je svoje najboljši prijatelje najbolj pridno obiskoval in obsipal s križi in bridkostmi.

Zakaj?

Zato ker to, kar mi imenujemo hudo, v očeh božjih ni prav pravo in resnično hudo. Pravo in edino resnično hudo je greh — nam pové katekizem — in to kar za grehom pride: kazen božja, zlasti kazen večna. Da bi nas Bog tega resnično in neskončno hudega rešil, zato nam pošilja stvari, ki so nam zdaj neprijetne, grenke in zoprne, za katere se bomo pa enkrat Bogu vso večnost zahvaljevali... Mi vidimo samó ta svet; Bog ima pred očmi brezkončno večnost, Bog zna hudo obrniti v dobro, in zato pripušča hudo.

Zato pa, dragi moji, prepustimo mirno vlado sveta Bogu, on bo že vse prav uredil. Tisti, ki so to gorje povzročili, bodo dobili zaslužen kazen; tisti pa, ki po nedolžnem trpé, po sicer hudem, a kratkem trpljenju plačilo táko, da vse sedanje trpljenje ni ž njim v nobeni primeri.

* * *

Še en vzrok utegne biti, zakaj nedolžni trpé. Pravimo, utegne biti; ker popolnoma z gotovostjo tega ne moremo trditi, a zelo verjetno je. Splošno se namreč opaža, da ravno dobri in najboljši padajo v boj; in ljudje se vprašujejo: kako vendar to?! Zakaj ravno ti? — Vzroki temu so lahko naravni: zato ker so dobri najbolj zvesti v vojaški službi, najbolj pogumni, si največ upajo, ali se časih tudi premalo varujejo. Mogoči so pa tudi nadnaravni vzroki. Ali ne zadostujejo ravno nedolžni najboljše za grehe hudobnih? Da, nedolžni morajo biti večkrat žrtve hudobije. Ali ni nedolžni Jezus moral umreti

za grešni človeški rod, da je potolažil razžaljenega Očeta nebeškega? Morda Bog tudi zdaj dobre pobira ravno zato, da s svojo nedolžno krvjo zmivajo hudobije sveta... Pa tudi tisti, ki žalujejo za svojimi dragimi, v vojski padlimi, služijo Bogu v zadoščenje za grehe sveta, pa bodo prejeli za to tudi primerno plačilo.

* * *

Ni davno — 5. nedeljo po svetih Treh Kraljih je bilo — ko smo brali evangelijsko priliko o ljuliki in pšenici. Hlapcem gospodarjevim se je silno mudilo; hoteli so ljuliko izruvatí takoj, ko se je prikazala na njivi. Gospodar se pa ni hotel prenaaglití, marveč je rekel: Potrpíte, potrpíte malo! Pustíte ljuliko rasti do žetve, da ljuliko pobiraje tudi pšenice ne porujete. Ob času žetve pa porečem ženjicam: Povežite ljuliko v snopke, da se sežge, pšenico pa spravíte v moje žitnice.

Mi bi hoteli hudobneže brž pokončati — kakor sv. Peter, ki je želel mesto v Samariji, katero ni hotelo sprejeti Jezusa in apostolov, pokončati z ognjem iz nebes; pa ga je Jezus zavrnil: Ne veš, čegavega duha si! Mi bi ravno tako hoteli hudobne brž pokončati, dobre pa brž povzdigniti in osrečiti. Seveda, saj bi bilo prav tako — ko bi nobenega drugega sveta ne bilo! Bog pa, ki gleda iz večnosti v večnost, ima drugačno politiko in si misli: Le počasi; vse pride na vrsto!

Vse se bo izravnilo ob svojem času; vse uredilo, kar se nam zdi v neredu. Vsak bo prejel svoje, kar mu gre: nedolžni plačilo prekrasno, nepoboljšljivi grešniki kazen prestrašno.

Vprašam: Ali ni sedanja vojska taka velika žetev? Ali se ne ločuje zdaj ljulika od pšenice? Ljulika gre v peč, pšenica pa se spravlja v nebeške žitnice — ne na mernike, ampak na cele vagone...

Bodimo torej prepričani, da Bog vlada svet najmodrejše — tudi v tej strašni vojski. Zato ne smemo zgubiti vanj ne vere, ne zaupanja, pa tudi ljubezni ne — če nas tudi vojska bridko zadeva. Molimo le, da bi to strašno gorje rodilo vendar kaj

dobrega sadu. **Molimo neprestano in preiskreno, da bi se še v zadnjih trenutkih mnogo duš rešilo**, da bi šle ne kot pleve v ognjeno peč, ampak kot pšenica v nebeške žitnice.

Jezus je govoreč o ljubezni do sovražnikov rekel, da daje Oče nebeški solncu sijati na dobre in hudobne, in deževati na pravične in krivične. In res je tako. Od nekdanj daja Bog solncu sijati in deževati pa tudi točo biti na hudobne in dobre, krivične in pravične. Zakaj? Zato ker zemlja ni kraj plačila, ker to življenje ni čas uživanja, ampak čas poskušnje. — Tudi je napovedal isti Jezus svojim zvestim: Na svetu boste bridkost imeli. Dostavil pa je: Pa zaupajte, jaz sem svet premagal! — Počakajmo torej malo, samo malo časa, potem bo Bog pra-

vično razdelil solnce in senco, sladkost in bridkost. — Kakor gotovo se vsaka razpluskana voda zravna in zgladi, tako gotovo se bo pred Bogom ob svojem času zravnilo in zgladilo vse.

* * *

Taka je s trpljenjem nedolžnih. Pri vsem tem moramo pa vendarle vprašati: Kdo pa je pravzaprav nedolžen? Kdo izmed nas je popolnoma brez greha? Kdo more reči, da ne ve, zakaj ima trpeti? Premnogi so seveda nedolžni nad pokvarjenostjo sveta in nad odpadom od Boga. Brez osebnih pogrškov in napak pa le niso, in tudi za te se je treba spokoriti. Za take nedolžne je sedanja vojska vice, v katerih se očiščujejo svojih človeških slabosti in napak; za hudobne pa je — začetek pekla...

Nekaj lepega in veselega za vse trpeče in žalostne.

V.

Na Jezusovem in Marijinem življenju smo videli, da je bil glavni delež njiju življenja — trpljenje in žalost. Neskončno ljubljene Sin nebeškega Očeta — največji trpin; neizmerno ljubljena Mati tega božjega Sina — Kraljica vseh žalostnih.

Kako si moremo misliti, da bi bili svetniki hoteli živeti drugače kakor sta živel ta dva največja svetnika: Jezus in Marija! Sram bi jih bilo in šteli bi se bili nesrečne: videti Jezusa na križu, Marijo vtopljenjo v žalosti, — sami pa da bi živeli prijetno, zložno, veselo življenje! Ne, to bi ne bili nikaki svetniki! Zato smo rekli, da si svetnika brez trpljenja še misliti ne moremo. Saj ga tudi ni bilo — nobenega. In čim večji svetnik — več trpljenja, ali od Boga poslanega, ali radovoljno si naloženega.

Pa ne le trpeli so svetniki veliko — to ni dosti, trpi še marsikdo — ampak kar je glavno: ljubili so trpljenje. To je, kar daje trpljenju šele pravo ceno. Ljubili so

trpljenje in srečne so se šteli, če so mogli za Boga veliko trpeti. Ravno narobe kakor mi posvetnjaki in mesnjaki, ki se štejemo nesrečne in se pritožujemo, da nas je Bog pozabil, zapustil ali zavrzel, če nam pošlje kak križ. Sveti ljudje pa mislijo, da jih je Bog pozabil, če križev nimajo. In to je bolj prava misel kakor ona. (Kajti kdor trpi, pravimo, da ga je Bog »obiskal«. Božji obisk je pa vendar nekaj lepega in častnega. Kdor nima torej nič trpeti, njega Bog ne obiskuje, torej je nanj pozabil.)

Poglejmo torej malo, kako so svetniki sodili o trpljenju!

Sv. Terezija, ta posebna prijateljica Jezusova, je večkrat rekla svojim so-setram: »Ko človek nima na svetu nič več trpeti, nima tudi več kaj iskati tukaj; čas je, da gre odtod; kajti vsak dan brez trpljenja je izgubljen dan.«

V svojih spisih pravi med drugim: Vedno se je opazovalo, da so tisti, ki so bili

Bogu bližji in od njega bolj ljubljeni, da so tisti imeli več težav in zoprnosti.

»Tako ravnaj s svojimi prijatelji,« ji je rekel Jezus sam, ko sta se pogovarjala nekoč o trpljenju. (Svetnica mu je pa na to odgovorila prav po domače: Zato se pa ne čudim, da jih imaš tako malo!...)

Znana je beseda iste svetnice: »Trpeti ali umreti, umreti ali trpeti!« — Mi govorimo za njo te besede pri križevem potu; toda govorimo jih naglo in brez prave resnobe; ne mislimo zares, kar govorimo...

Sv. Janez od Križa je pa šel še dalje od sv. Terezije in rekel: »Ne umreti, ampak trpeti!«

Sv. Koleta, ko jo je vprašal neki duhovnik, kaj se ji more najhujšega zgoditi, je odgovorila: »En dan preživeti, ne da bi bila za Boga kaj trpela.«

Bl. Janez Vianej, župnik arski, je dejal: »Človek je nesrečen, če nima nobenega križa; ne more si nabrati nobenih zakladov za nebesa; trpljenje, zaničevanje, obrekovanje, to so kupna cena za nebesa.«

Sv. Katarini Sijenski je dal Zveličar na ponudbo, ali si hoče izbrati trnjev ali cvetlični venec. Izbrala si je trnjevega ter prosila Gospoda, naj jo on z njim krona, da mu bo bolj podobna.

V teku te razprave bomo slišali še več in obširnejše, kako so svetniki in drugi resnično pobožni ljudje sodili o trpljenju. Kar strmeli bomo, ko bomo slišali, kake nazore so imeli ti razsvetljenci božji o tem, česar se mi najbolj bojimo.

Za danes naj zadostujejo te svetniške izjave. Podobno kakor ti so mislili vsi svet-

niki. Ne enega ne dobite med njimi, ki bi bil nasprotnega mnenja. — In pomniti je treba, da kar svetniki govorijo, zares mislijo in globoko občutijo — ne kakor mi, ki večkrat govorimo kake take svete besede, v resnici pa drugače mislimo.

Kako da so mogli ti ljudje, ki jih zdaj častimo kot svetnike, ki so bili pa po naravi za bolečino in žalost ravno tako občutljivi kot smo mi, — kako da so mogli o trpljenju tako misliti? Zato:

1. Ker so tako močno ljubili Jezusa. Videč njega v trpljenju niso hoteli sami biti brez trpljenja. Hoteli so mu biti podobni, in sicer kar najbolj mogoče podobni. Kakor rečeno: sram bi jih bilo živeti lažno življenje, dočim njih ljubljenelec visi na križu v samih ranah in nepopisnih bolečinah.

2. Živeliso na zemlji bolj za oni kakor za ta svet; cenili so le to kar ima veljavo na onem svetu. Mi pa ravno narobe: živimo bolj za ta svet kakor za onega; to obračunamo, kar je tukaj fletno. V luči večnosti se pa vidi vse ravno nasprotno, kakor nam kažeta meso in svet.

Ali bi si ne mogli tudi mi, da si smo iz mesa in krvi, pridobiti in prisvojiti vsaj malce te nebeške modrosti, tega svetniškega mišljenja? Da bi sprejemali trpljenje če že ne z veseljem, pa vsaj z mirom, z vdanostjo, z ravnodušnostjo in — z neko tiho hvaležnostjo; češ, četudi ni prijetno, pa je vendar neprecenljivo koristno — in zato: Hvala Bogu za vse, kar mi pošlje!

Velika noč — praznik tolažbe in upanja.

»Ne jokaj! Glej, zmagal je lev iz rodu Judovega!«

Skriv. raz. 5.

Zunaj veje pomlad. Narava se zbuja iz zimskega spanja. Vse živi, dehti, raste. Lepše žari nebo, svetlejšje sije ljubo solnce, milejše sapice pihljajo. Že klijejo iz tal beli zvončki, da pozvanjajo od smrti vstalemu

Zveličarju. Ptčki mu pojó velikonočni pozdrav: Aleluja! Od zimskega spanja vstala narava nas spominja najlepšega in najslavnejšega dogodka odrešenja — častitega vstajenja Jezusovega. Mrtev je ležal Go-

spod v skalnatem grobu. Svoje veliko odrešilno delo je končal, ko je truden nagnil glavo na križu. Narava je žalovala. Ž njo so žalovali Jezusovi prijatelji nad nenadomestno izgubo. Toda žalost na stran! »Ne jokaj! Glej, zmagal je lev...«

Zveličar naš je vstal iz groba
Vesel prepevaj o kristjan!
Premagana je vsa hudoba
Dan's je veselja tvoj'ga dan! Aleluja.

Dā, tolaži naj velikanoč vse vas trpi-ne. Zgubil si morda drago osebo tam na daljnem bojišču. Doma te tare pomanjk-anje, bridkost. Nek strah imaš pred smrtjo. Ne jokaj!

Nemile smrti ni se bati,
Trohnenje več ne straši me!
Veselo enkrat zopet vstati
Zveličar da mi upanje!
Zato raduje naj srce,
Naj hvalni glasi se glase. Aleluja.

Dā, vstali bomo tudi mi na Velikonoč vstajenja. Takrat za prijatelje božje ne bo več ne žalosti, ne trpljenja. Sešli se bomo

z našimi dragimi ranjkimi za vedno. Tedaj ne bo več ločitve. Kaj bi nas moglo bolj tolažiti v tej solzni dolini? Ne plašijo nas več križi in bridkosti, smrt izgubi svojo grozoto.

Zapoj veselo, o kristjan!
Veselja tvoj'ga dan's je dan!
Ni treba nam se smrti bati,
Iz groba upamo vsi vstati. Aleluja.

Velikanoč!

Zbudi se k novemu življenju! Tako ti kliče od smrti vstali Zveličar. On je zdro-bil smrtne in peklenške verige. Zdrobi tudi ti verige greha in grešnih navad!

Zapusti, človek, grehe svoje,
Za vselej daj jim zdaj slovó!
Srčno zmaguj peklenške boje,
Povzdigaš z dušo se v nebó!
Zveličar naš nas vabi zdaj,
Hiteti ž njim tje v sveti raj!

Dozoreti mora po tem prazniku trden, neomajen sklep: Njemu, ki je zame umrl in iz groba vstal, hočem služiti v večni zvestobi vse svoje žive dni.

Kraljica maja — kraljica miru.

In zopet bomo vence vili
za tvoj oltar, za tvojo sliko,
a s solzo bomo jih kropili,
z bridkostjo kot morje veliko.

Glej, slednji cvet
s krvjo odet,
s krvjo junaških naših čet.
Čuj, Mati, prošnjo teh cvetov,
ki so priklili iz grobov:
O blažena Kraljica maja,
usmiljenje pred tabo hodi:
en tvoj pogled — in zarja vstaja —
miru kraljica bodi!

In zopet bomo pesmi peli
pred tabo, Mati dobra, mila,
a vzdihji bodo v njih drhteli,
in grenka bol jih bo pojela.

Kar boj divja,
skoz blesk solza
privre le pesem iz srca.

In v pesmi žalostnih otrok
čuj, src potrlih klic in jok:
O blažena Kraljica maja,
do tebe prošnji steza vodi —
en tvoj migljaj — in solnce vzhaja —
miru kraljica bodi!

In zopet bomo dan za dnevom
hodili pred oltarje tvoje,
nosili bomo z majnim spevom
skrbí, solze in tuge svoje.

In v ta naš maj
bo tvoj smehljaj
pričaral upov zlatih raj.
Glej, preko vencev in cvetlic
bo k tebi dvigal se naš klic:
Zdaj, Mati, ko nam majnik klije,
besedo svojo ti posodi —
en glas samo — in mir prisije —
miru kraljica bodi!

M. Elizabeta.

Papež Benedikt XV. in družba vednega rožnega venca.

Sv. oče Benedikt XV. so pisali dominikanskemu patru Konstanciju Becchi-ju v Florenci, ki je voditelj tako imenovane družbe vednega rožnega venca na Laškem; precej dolgo pismo. Tako-le se glasi:

Vedno že, takoj od prve mladosti, smo cenili skrivnostni venec, ki ga polaga krščansko ljudstvo z navdušenimi besedami češčenja in ljubezni na kraljevo glavo Mater božje, kot posebno izdaten, da donaša svetost in blaginjo posameznim kakor tudi družinam in celi človeški družbi. In ko smo tedaj po božjem sklepu zasedli sveti stol, raz katerega se bolj obširno spozna potreba človeštva in vidi bolj jasno zdravilo za to, smo prišli do prepričanja in živo občutimo bolj kot kdaj, kako potrebna je molitev. Med vsemi drugimi molitvami je pa posebno potrebna molitev sv. rožnega venca. S to molitvijo se obračamo do One, ki nam izprosi vse milosti od Boga; ta molitev si je pa tudi pridobila bolj kot katera druga značaj skupne hišne ali družinske molitve.

Ko se bliža mesec oktober, ki je posvečen rožnovenški Materi božji, porabimo radi to priliko, da opomnimo svoje sinove na modre odredbe Našega častitljivega prednika Leona XIII., ki jih je izdal o pobožni vaji sv. rožnega venca in na odpustke, ki jih je podelil onim, ki opravljajo to vajo. Vse to mi popolno odobravamo in vse ostane v polni veljavi.

Obenem Nas veseli, da moremo k apostolskim glasovom, ki so izšli pred Nami s tega mesta, pridati živo in zaupno še Svoje, da bi se molitev sv. rožnega venca pri krščanskem ljudstvu vedno bolj udomačila in da se ljudstvo prepriča, da je v sv. rožnem vencu najlepši cvet pobožnosti in najbogatejši vir nebeških milosti. Brezdvomno je ta molitev kot prosilna in posredovalna popolna; bodisi zavoljo slavaspevov in prošenj, ki jih pošilja proti nebu, bodisi zaradi tolažil, katere daje, in nauk, ki jih ob-

sega, bodisi zaradi milosti, katere pridobiva, in slavnih zmag, ki jih pripravlja.

Pobožna gorečnost je spravila to molitev, da bi bila bolj prikupljiva in uspešna, v živo družbo, v tako imenovano pobožnost vednega rožnega venca. Ta je nastala v 17. stoletju. V zadnjih desetletjih se je stalno ustanovila na Laškem in tudi v drugih krajih po Evropi, tako da se daruje Bogu vsak dan in vsako uro podnevi in ponoči po ti družbi vednega rožnega venca čist in prijeten dar marijanske molitve.

Mnogozaslužno družbo, o kateri Nam je častiti vodja bolj natanko poročal in Nas posebno opozoril, kako se vsak dan množi število njenih udov, iz celega srca odobravamo, in to zato, ker je tako lepo urejena, ima tako vzvišen namen in tako izdatna sredstva. Obenem izražamo željo, siljeni k temu vsled tega, ker delo tako lepo raste in je dušam koristno, da bi se ta množna in izvoljena križarska družba širila po vseh delih sveta in da bi si mnogi udje, ki so že danes pri družbi in ki bodo jutri še v obilnejšem številu pristopili, z versko vdanostjo si prizadevali ohraniti stanovitno zvestobo svojemu svetemu in nad vse plemenitemu delu.

Žalost sedanje težke ure, vedno rastoče razdejanje duhov, že predolgo občutena potreba, da bi se med razdvojene narode vrnil pregnani mir, dokazuje jasno, da je treba sedaj bolj kot kdaj prej stanovitne in nepretrgane molitve, da bi zarotili božje usmiljenje, naj vendar že enkrat sklene usmiljeno premirje z maščevalno pravičnostjo. Po tolikem prelivanju krvi, ki ni pomanjšalo bratomornega sovraštva, ampak ga še pomnožilo, pride rožnovenški mesec, v katerem se bomo obračali v ponižni molitvi k Materi usmiljenja in Kraljici miru (sedaj pa majnik. Ur.).

Naša želja je tedaj, da se pristavi prihodnji mesec oktober pri vsakem sv. opravilu, ki je določeno za molitev sv. rožnega

Kraljica miru, prosi za nas!

venca, ena ali druga molitev za mir. Naj tedaj povzdigujejo vsi prijatelji rožnega venca podnevi in ponoči svoje roke proti nebesom, da izprosijo odpuščenje, bratovsko ljubezen in mir. In kakor je nekdanji zmagal voditelj izvoljenega ljudstva s povzdignjenimi rokami, tako naj sedaj zmaga oče vernikov, da se izpolnijo njegove želje po miru, — podpiran od proseče množice častilcev Marijinih.

Iz Vatikana dne 18. septembra 1915.

Benedikt PP. XV.

Pristavek.

Zelo sem se razveselil, ko sem dobil v roke to novo papeževo pismo. Navadno pošljem vsako leto poročilo v »Bogoljuba«. Naj bo to za letošnje poročilo.

Naša nova slovenska družba vednega rožnega venca stoji sedaj bolj v premirju; kakor sedaj Francozi in Nemci ali naši in Lah. Jaz pa bi rad napravil novo, močno ofenzivo, da bi pridobil še druge, ki niso v naši družbi. Sedaj je bila ta družba bolj osamljena, nekako nezaupno smo gledali na njo. Ko so pa sedaj priporočili to družbo sv. oče, je to za nas božji glas, bojni klic našega Mojzesa, ki nas pelje proti obljubljeni deželi, v kraljestvo Marijino, kralje-

stvo miru. Da to dosežemo, imamo še premagati močne nasprotnike, Boga samega, ki se vojskuje zoper človeško hudobijo. Dolgo se že vojskujemo, veliko molimo in se pokorimo; ali zdi se, da manjka še moštva, manjka municije, streliva, manjka združene, nepretrgane, močne molitve, kakor je v družbi vednega rožnega venca.

Zdi se mi, da so tudi nekateri naši vojniki zaspali na straži, nič ni čuti o njih. Sedaj, ko je pomoč najbolj potrebna, ko je boj najhujši, — pa nekaterim upadajo roke. Sv. oče hvalijo laške družbe in druge; želel bi, da bi tudi naše. Torej voditelji, vstanite, orožje v roko, na stražo! Pridobite še druge! Prva knjižica v 10.000 izvodih je pošla; dal sem natisniti druge, upam, da jih bo kmalu zmanjkalo. Naj se po tem novem klicu sv. očeta razširi in poživi tudi naša družba, naj se vpelje povsod, kjer je slovenski Marijin narod. Tako upamo, da bomo tudi na Slovenskem premagali našega največjega sovražnika — greh, da bo zavlada kraljestvo božje, kraljestvo miru, po Kraljici miru, Kraljici svetega rožnega venca.

V Studenem, dne 13. januarja 1916.

Doménik Janež,
župnik.

Srce Jezusovo — ti si moje solnce!

(Dalje.)

Slika ljubezni.

K solncu se neprestano obrača solčna roža ter pije iz njega življenje in rast. Tvoja duša pa, dragi bogoljub, naj je vedno obrnjena proti božjemu Srcu — ko sem te učil v zadnji razpravi; k njemu naj stremijo vse tvoje misli, želje, dejanja. Srce božje bodi tako tvoje solnce, cilj tvojega življenja. Po naši ljubezni koprne Jezus sam. Blagih src lastnost pa je, da imajo sočutje z ljubljeno, trpečo osebo, jo tolažijo v nesreči ter ji kolikor le morejo osladé grenke ure. Tako delaj tudi ti ljubljenu Jezusu. Za grdo nevhvaležnost mu zado-

stuj s podvojeno vdanostjo in protiljubeznijo. Že zjutraj, ko se prebudiš, veljaj prvi udarec tvojega srca Jezusovemu presv. Srcu; njemu veljaj tudi zadnji večerni pozdrav; med dnem pa ž njim tesno združen živi, delaj, trpi, se premaguj! Rad pohiti k sv. maši, pred tabernakelj, k obhajilnici zauživat ga. Koliko tolažbe nudiš tako užaljenemu božjemu Srcu, ki ti ne ostane dolžno! Glej, to je blago, sveto prijateljstvo; to je milostipolna zveza src med Jezusom in teboj!

Da si pa živejšo predočuješ ljubezen

Jezusovo in se vedno globlje utapljaš v njo, se rad in pozorno oziraj na slike Jezusovega Srca, ki naj imajo povsod odlično mesto. Slik takih želi Jezus sam in je izrazil željo po njih. Čujmo!

»Bilo je na praznik sv. Janeza ev.,« tako piše bl. Marjeta Al.; »prikaže se mi presv. Srce Jezusovo kot na prestolu, ognjeno in plameneče, žarilo je na vse strani ter se svetilo bolj kot solnce; prozorno je bilo kot kristal. Krog srca je bila ovita trnjeva krona; iz njega je molel križ. To dvojno orodje trpljenja — tako mi je dal Gospod na znanje — naj oznanja, da je vse, kar je on pretrpel za blagor ljudi, izviralo iz ljubezni... Zagotavljal je, da mu zelo ugaja, ako časté njegovo Srce; zato hoče, naj se slika njegovega Srca naslika z barvami ter predstavlja vernikom, »da bi bila pri tem ljubeznivem pogledu njihova trdosrčnost omeščana.« Da, celo za zasebna stanovanja in zasebne pobožnosti je zahteval Gospod enake slike: »imajo naj vsi, ki mi želé izkazovati čestčenje, take slike v svojih hišah.« Pristavil je obljubo, da bo razlival na vse, ki take slike časté, obilnost svojih milosti.

Tako je priganjal Gospod blaženko, da naj skrbi za slike njegovega Srca. Ona in za njo vsi prijatelji Jezusovi so storili vse, da bi ustregli želji božjega Učenika. Podoba Jezusovega Srca se je kljub silnemu nasprotovanju udomačila po vesoljnem svetu. Postavljena je na neštetihih oltarjih; na dragocenih praporjih jo nosijo pri obhodi; krščanski umetniki tekmujejo v slikanju takih podob. Postala je ta slika nekako znak časa, v katerem živimo.

Poglej to sliko! Ni li lep izraz božje ljubezni, ki nima mej?

Plamen, ki plapola iz Srca, pomenja plamenečo ljubezen, s katero nas je ljubilo in nas ljubi še danes.

Križ nas spominja največjega doka-

za ljubezni, ki ga nam je izkazal božji Zveličar: njegove smrti na Golgati.

Rana nam kliče, da je Gospod celo zadnjo kapljo krvi prelil za nas ter nam tako odprl v svojem Srcu pribežališče in zakladnico milosti.

Trnjeva krona nas spominja žaljenja in nehvaležnosti, s katerimi povračujemo ljubezen Jezusovo.

Žarki, ki žaré na vse strani, pomenjajo obilnost milosti, ki jih hoče razlivali Gospod nad vse, ki časté njegovo Srce.

Na sv. obrazu Jezusovem bremo žalost, bolešt; z eno roko kaže na svoje Srce, ko bi nam klical vnovič: »Poglej to Srce, ki je ljudi tako ljubilo, da se je izčrpalo iz ljubezni. Večina pa mi plačuje z nehvaležnostjo!« Slika ta pa nam tudi pove, »da bo razlil na tiste, ki jo časté, obilico milosti«.

Ti imaš v sobi gotovo že sliko ali kip božjega Srca. Ako ga še morda nimaš, si ga gotovo nabavi. Tako dobiš v hišo dobrega prijatelja za solnčne, pa tudi senčne dneve. Odkazi tej sliki odličen prostor, da jo vsi vidijo. Ž njo pa naj se naselita v hišo sv. strah božji in duh prave pobožnosti; v družini naj zavlada čisto in sveto življenje po vzoru Jezusovem. V hiši, kjer ima slika Jezusovega Srca častno mesto, naj zavlada sv. zadovoljnost in mir v veseljih, pa tudi žalostnih urah. In ako zbolíš in moraš ležati v postelji; ure so ti tako dolge; daj si prinesiti v bližino sliko Jezusovega Srca, tako da jo imaš vedno pred očmi. To ti bo v tolažbo in pomoč. Imaš pred seboj blagega, mogočnega prijatelja. Ž njim lahko občuješ in se razgovarjaš. O čem pa? Pomisli, koliko je trpel zate, kako neizmerno te ljubi, spomni se, kolikrat si to Srce žalil! Skušaj, da ne boš toliko mislil nase, več pa nanj, in moli večkrat: O sladko Srce Jezusovo, darujem ti vse trpljenje v zadoščenje in spravo za vsa žaljenja, ki jih trpiš. Vse tebi izročam, vsako bolešt, vsako minuto; zadovoljen hočem biti z vsem, kar pride, in ne bom tožil; da, iz ljubezni do tebe sem pripravljen še več trpeti.«

Sklep tvoj bodi: Slika božjega Srca, imeti te hočem v časti! Tako izpolnujem željo Jezusa samega. Zagotoviti si hočem s tem obilico blagoslova. V tem znamenju upam tudi zmagati. Naj me gane, k sebi

pritegne ta mila, v srce segajoča podoba: »Srce božje z globoko zevajočo rano, iz katere kapajo krvave srage, to bodeče trnje, na vrhu molí križ, ti žareči plameni — ta pretresljiv izraz trpeče in po ljubezni koprneče božje ljubezni!«

Marijin sin na bojišču.

Med zmagujočimi junaki,
ki dičijo jih slave znaki,
bojuje se Marijin sin,
pripravljen dom osvoboditi
in kri za Avstrijo preliti;
ni strah ga smrtnih bolečin.

Žaré vasi v ognjenem blesku,
junakov kri izginja v pesku,
Marijin sin ne trepetaj;
k Mariji upno se zateka,
»O, mati, varuj me,« izreka,
»da krogla ne prodre srcā.«

Zapojе tromba — in v naskok
hiti z orožjem njen otrok.
Marija plašč pred njim razpne;
udarja strel — grmi in poka,
a sina vodi blaga roka,
med krogami čez ranjene . .

Odbit sovražni je naval,
premnog junak je v bitki pal,
a sin Marijin še živi;
junaško dalje se vojskuje,
Marijo ginjen zahvaljuje:
»Češčena mati milosti!«

Limbarski.

Vzgoja otrok v krščanski družini.

(Priobčuje župnik Jožef Volc.)

(Dalje.)

Najvažnejši pouk v domači hiši je pač pouk v Kristusovi sveti veri, ali, kakor pravimo, v k r š č a n s k e m n a u k u. To-liko imenitnejši je ta pouk nad vsakim posvetnim, kolikor je večnost imenitnejša od časnosti, kolikor je duša dragocenejša od telesa. Nekaj ljubeznivega, nekaj prísrčnega, sladkega je v tem pouku za dušo vzgojiteljevo in otrokovo. Kakor bi se izlivali dve duši druga v drugo, spajali dve večnosti v eno blaženstvo. Slomšek pravijo: »Krščanski nauk je žlahtna rožica, od katere naj duša medu nabira za večno življenje.«

V večno življenje gre otrokova pot. »Pustite otročičem, k meni priti, in nikar jim ne branite, zakaj takih je nebeško kraljestvo.« (Mark. 10, 14.) — »Brez vere je pa nemogoče Bogu dopasti. Zakaj kdor hoče k Bogu pristopiti, mora verovati, da

je, in da je tistim, ki ga iščejo, plačevalec.« (Hebr. 11, 6.) — »Ali kako bodo vanj verovali, o katerem niso slišali? Kako pa bodo slišali brez oznanjevalca? (Rimlj. 10, 14.) Da oznanjujejo otrokom vero v Boga, je staršev najsvetejša dolžnost; da jih seznanijo z njegovo voljo, mora biti ena njih prvih skrbi. Papež Benedikt XIV. je strogo opozoril krščanske starše na to dolžnost z besedami: »Starši, ki niso poučili svojih otrok v poglavitnih resnicah svete vere, gredo nasproti večnemu pogubljenju.«

Zato so prepuščali krščanski starši od nekdaj temu pouku pri vsem vzgojnem poslu prvo mesto. Sveta Lidvina — da navedemo le par zgledov — je poznala že kot otročiček celo Jezusovo življenje. Sveti Avgustin pové, da je čul že kot dete iz ust svoje matere Monike o Jezusovem prihodu na svet in o njegovem življenju. Sveti Aloj-

zij je baje prej znal poklicati Jezusa in Marijo kot očeta in mater. Sveta kraljica Blanka je vsak dan sama učila svojega Ludovika svetih resnic in bogoslužja, dasi je imel mladi princ obilo učiteljev. Pa kaj bi naštevali? Odkopljemo se vsega razkladanja, če povemo nakratko: Že nekdanj so vedeli krščanski starši, da otroke s pridom vzgajati, se pravi, otroke voditi h Kristusu.

Pa kako naj prično krščanski starši s to voditvijo h Kristusu že pri detetih, da se bo lepo ujemala otrokova verska prebujanja s pričetki bogoslužja?

Ravnali naj bi se po teh-le navodilih:

Ko je otrok v drugem letu, naj ga mati nauči k molitvi skleniti roke. Dete znabiti še ni zmožno, da bi izgovarjalo kake svete besede ali vzdihljaje, ročice pa že lahko drži sklenjene in nekaj hipov gleda v sveto podobo, ko mu mati moli naprej. Priporočljive so pa le prav kratke molitvene besede, kakršne n. pr. navajajo škof Jeglič v svoji knjižici »Staršem«: »O Bog, kako si dober — Jezus ljubim te — sveta Marija, prosi zame — angelček varih, varuj me.« Izpočetka bo znabiti najbolje, če drži mati detetu tudi ročice skupaj, ker mu rade brž omagajo. Polagoma se bo pa že dete privadilo, da bo obmolnilo in samo sklenilo ročice, kadar mu bo molila mati ali kadar bodo molili drugi. Sevé, razumelo dete še ne bo kdovekaj; a po nagibu krstne milosti bo čutilo, da je molitev nekaj posebnega, pa bo polagoma samo začelo momljati za mamico, spoštovati molitev, služiti Bogu. Polnezavedna je ta otroška molitev, brez besed, pa jo vendar razume in upošteva Bog.

Do konca drugega leta se pa že razbistri zdravemu otroku toliko um in razveže jezik, da začne dete zavedneje razločevati reči okrog sebe; pomniti, kako se imenujejo in izrekati njih imena — izkrajja seve v otroškem jeziku, pa od meseca do meseca popolneje. Mati, stôri v tem času tudi korak naprej v verskem pouku. Ponosi otroka večkrat pred sveto podobo — recimo: svete Družine, in mu pokaži tam

Jezusa, Marijo, sv. Jožefa, pokaži mu na drugi podobi nebeškega Očeta, angela varih, njegovega patrona. Počasi bo že šlo: dete si bo zapomnilo: kje je Jezus, kje Marija, kje angel varih... Pa ga spet ti vprašaj: kje je to in ta in oni na sveti podobi. Tako se bo dete navadilo izgovarjati sveta imena. Če malo kesneje dode neš še zraven »varuj me« ali »prosi zame« ali kar smo zgoraj navedli, da mati izgovarjaj, pa bo znal otrok moliti prvo molitvico. Pravijo, da je vsak človek, ko se smehlja, podoben svoji materi. Že kot dete se je nasmehnil, kakor je videl svojo mater, in to mu je ostalo. Mogoče. Gotovo pa je, da se otrok prve pobožnosti navzame od matere. Če se na njenem licu sveti milina, v njenem očesu iskrenost, če je v njenem glasu gorečnost, ko moli, bo molil tudi otrok za njo pozorneje in pobožneje. In ostalo mu bo, znabiti vse dni življenja.

V tretjem letu naj nauči mati otroka »delati križ«, t. j. pokrižavati se. Dolej ga je le sama večkrat pokrižala, zjutraj in zvečer še z blagoslovljeno vodo. Zdaj je pa že čas, da otročiček sam poizkusi. Mamica ga prime za desnico, pa pokriža čelo, usta in prsi. Izpočetka bo šlo malo trdo, morda celo brez solz ne. Nič ne de! Le spet in spet — seve v presledkih. Ne s hudo in nikdar ne, kadar je otrok utrujen ali zaspan. Prime se dobro otroka le to, kar rad stori. Posebno z besedami »V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen.« bo izkrajja težava. Le napol jih bo mogel otrok izgovoriti ali komaj vsako drugo. Sapce manjka, pa še jeziček tako rad izpodrknje ob mnogem glasu. Pa naj ne bo nič nevolje ob taki težavi! Tudi mi nismo bili drugačne pameti in spretnejših ust. Pa so nas mamice vendarle izgodile. Čimbolj se bo otroku krepilo telo in odpirala duša, tem gibčnejše bodo njegove kretnje in bolj popolna izgovorjava. O, to so pač najsladkeje ure v materinem življenju, ko gleda izmučena trpinka, kako se »črvičku« teden za tednom bolj drami duša, bistri duh, krepi spomin, izpopolnjuje govor, utrja pobožnost.

Vse rada pozabi ob tej sladkosti dobra mati, neprespane noči in skrbipolne dni, da je le nje dete izpregovorilo z njo in Bogom.

Zdaj je pa že tudi čas, da prične mati poučevati otroka v krščanskih resnicah; vse dosedanje navajanje je bilo le bolj molitev. Zdaj naj pa prične otrok svete resnice polagoma tudi umevati, kolikor je mogoče v tej dobi. Pri štirih letih je um zdravega otroka že toliko razvit, da zavzame in ohrani tiste resnice, ki so temeljne resnice krščanske vere: pravimo jim »šest resnic«. Če se mati le količkaj potrudi, bo po svoji prirojeni in od Boga poživljeni sposobnosti otroku lahko dopovedala, da je le en Bog, da je večni, povsod pričujoč, vseveden, neskončno svet, neskončno pravičen, dobrotljiv in usmiljen; da so v Bogu tri osebe; da je Bog Oče vse ustvaril, Bog Sin ljudi odrešil, da nas Sveti Duh posvečuje; da ima človek neumrjočo dušo, ki se ne more zveličati, če ji Bog ne pomaga. Obrazloži naj pa mati otroku — kolikor je za njegova leta potrebno — tudi božje in cerkvene zapovedi, da bo otrok na jasnem, kaj mu je od Boga in njegove svete Cerkve zapovedano in prepovedano. Prav je, da zna otrok pri štirih, petih letih te zapovedi tudi pravilno naštet. Bogoslužje naj se pa razširi v tem času osobito v tem, da razjasni mati otroku očenaš, češčenomarijo, čast bodi..., pa ga nauči za jutranjo pobožnost znanih molitvic: O presveto Srce Jezusovo, po rokah... (da obudi otrok vsak dan dobri namen), O gospa moja... (na čast Materi božji) in Angel božji, varih moj (na čast angelu varihu). Tuinsem naj ga vzame za kratek čas tudi v cerkev, zlasti tak čas, ko ni v cerkvi drugih ljudi, pa naj mu pokaže krstni kamen, spovednico in tabernakelj, in poda najpoglavnejše nauke o svetem krstu, spovedi in o najsvejšem zakramentu in o sveti Cerkvi: papežu, škofu, drugih mašnikih.

Uverjeni smo, da bo toliko pouka v krščanski veri in bogoslužju zadostovalo otrokom v predšolski dobi. Preveč gatiti

otroka v tej dobi s svetimi nauki je tudi od zla. Presedati otroku taki nauki nikoli ne smejo. Rajši manj in lažje, pa gladkim potom, kot obilo pa nemilo.

Da pa bo ta pouk materam kar moč polajšan in bolj uspešen, jim nasvetujemo dvoje vrlih učnih pomočkov. Prvič svete zgodbe. Marsikateri sveti nauk se bo ponudil materi kar samoodsebe, če bo otroka zgodaj seznanila s svetimi zgodbami: o Adamu in Evi, o Kajnu in Abelu, ve soljnem potopu, o obljubljenem Odrešeniku, njegovem rojstvu in življenju, nauku in zgledu, trpljenju in smrti. V teh zgodbah so poglavitne svete resnice tako očitne, smemo reči: tako na roko, da jih vsak lahko povzame.

Drugi pomoček materam pri krščanskem pouku malih je lepa knjižica, ki so jo izdali ljubljanski knezoškof Jeglič leta 1915., in ima naslov: »Kratko navodilo staršem o verskem pouku majhnih otrok«. Dobi jo lahko za nekaj vinarjev vsaka mati pri svojem dušnem pastirju. V knjižici je prav podrobno in lahko umljivo obrazloženo, kako je pojasniti otroku, še preden začne hoditi v šolo, razne verske resnice in ga nagniti, da si bo prizadeval, po njih živeti. Obrazložen je pa v knjižici tudi pomen glavnih molitev, ki so potrebne za vsakdanje življenje. Te knjižice bi ne smele manjkati v nobeni naši krščanski hiši, koder so mali otroci. Vsaka mati, ki jo bo pridno rabila, bo skrbnemu nadpastirju hvaležna zanjo.

Seveda tudi ob obeh teh pomočkih ne bodo napredovali otroci v krščanskem pouku enako. Nekateri bodo umeli izlaska in ohranili naglo, posebno deklice; z drugimi bo pa večji križ. Mati naj bo na vse to pripravljena. Stori naj, kar je v njeni moči. Vse naj pa tudi, da je ostalo od nje-nega pouka v otroku marsikaj, četudi otrok ne zna povedati. Končno je pa le »prav živeti« pri vzgoji prva reč; za »prav povedati« bo pa že še kesneje šola poskrbela. Da je le za prvo položen dober temelj, potem se že zida naprej.

Dostaviti pa moramo na tem mestu še

zelo važni opomin, naj krščanski starši ne neha jo poučevati v krščanskih resnicah svojih otrok, ko jamejo hoditi v šolo. »Saj imajo katekizem in znajo brati; jaz nimam časa«, kolikrat se za zanikarnimi starši pobirajo take besede! »Ali naj se pol življenja pobijam z njimi? Čemu imamo pa kapelana in učitelje?« Počasi po kamenju, ljuba duša! To si zapomni: Verske resnice imajo preiti pri otroku v dejanje, to se pravi: otrok mora tudi z dejanjem, s svojim življenjem pokazati, da katekizem

ne samo razume, ampak da ga tudi upoštevava, hočemo reči: po njem živi. V tej reči pa katehet in učitelj ne moreta biti otroku zmiraj za petami; ti, oče in mati, pa lahko. Vsa čast šoli, vsa čast dobrim društvom! Toda to bodi pa tudi povedano brez okljkov: Doma, pri očetu in pri materi, ob domačem ognjišču, pri domači mizi se trde naši javorji in razcvitajo naše lilije. Kjer sta namreč oče in mati ne samo učitelja otrok, ampak tudi njih nadzornika.

Zaupanje v Boga premore vse.

Poznam priprostega kmeta — na koncu naše vasi ima malo posest. Vojska se je oglašila tudi pri njem in mu vzela sina. Pred letom je moral k vojakom; nekaj tednov pozneje se je bojeval v Galiciji, kjer je meseca junija našel junaško smrt. Nesreča ne miruje. Za sinom je umrla mati; pred nekaj tedni so jo pokopali. Tedaj sem mu pisal in ga tolažil. — Pred nekaj dnevi dobim pismo. Kaj mi je odgovoril? »Čudna so božja pota. Udomačila se je v naši hiši žalost in nesreča. Hud udarec

je nas zadel, da ga zelo težko prenašamo. Zaupanje v Boga pa vse premore. Nikjer ne najdem prave tolažbe kakor v Bogu. En očenaš zmore več kakor sto tolažilnih besed. Prosim, spominjajte se me večkrat v molitvi, posebno pa mojega rajnega sina, ki je bil Vaš prijatelj še izza šolskih let.« — Taki vdanosti v voljo božjo, takemu zaupanju v Boga sem se čudil. To more govoriti samo tisti, ki je versko utrjen. Da bi bilo več takih pri nas — na Korodskem!

L. D.

Zgubljeni poklic.

P o v e s t.

XXXIV.

Odločil sem se torej, ostati doma pri materi. A ta sklep mi je težil srce kot težak kamen. Čutil sem potrebo, da zadušim pekočo vest.

Imel sem voliti med materjo in med Bogom! Odločil sem se za prvo in pozabil na Boga. Bolj kot Boga sem ljubil mater, ki se je protivila mojemu pravemu in svetemu sklepu. Zapostavil sem Boga, ki me je vedno napolnjeval z neizrekljivo tolažbo in nebeškimi dobrotami. Zapustil sem onega, ki je bil z menoj tako dober in milostljiv, ki me je spremljal s svojo očetvsko ljubeznijo in me dovedel zopet k svojemu srcu celo takrat, kadar sem ga z grehom razžalil.

Izdal sem Jezusa. Izdal sem svojega

očeta, svoje predstojnike, svoje tovariše. Izdal sem samega sebe, izdal sem prijatelja Karla. Njegova ljubezniva podoba mi ni nikdar izginila izpred oči. Videl sem ga ponoči v sanjah. Bil je ves žalosten in objokan. Večkrat se mi je zdelo, da je jezen, dasiravno je bil z menoj vedno dobrohoten, vedno blag in ljubezniv.

Neko noč se mi je zdelo, da je sedel k moji postelji. Vprašal sem ga, zakaj me je prišel obiskat. Dvignil se je, odkril mi prsi, primaknil svečo, ki jo je držal v roki in prebral besedo »Jezus«. Nato je glasno ponavljal: »Jezus! Jezus!« Začel je nemirno hoditi po sobi. Čez nekaj časa je obstal, me jokajoč prijel za glavo in ponavljal: »Jezus! Jezus!«

Prebudit sem se. Ves sem bil oblit s

silnim znojem. So li bile to sanje ali prikazen?

Drugikrat sem sanjal, da sem na smrtni postelji. V kotu je stala mati z razpletenimi lasmi, kot plen obupne bolečine. Karel mi je pokazal nanjo s prstom in rekel: »To je ona, to je v resnici ona!« Oblečen sem bil v ponošeni obleki podobni vreči. Neprestano sem poljubljal razpelo, ki sem ga držal v rokah. Karel mi je govoril: »Prosi Boga, da ji odpusti! Prosi ga!« A jaz sem mogel le ponavljati: »To je ona! To je ona!«

V tej neprestani dušni vznemirjenosti sem preživel večino dneva. Zaprt sem bil v svojih sobah in premišljeval svoje doživljaje. Često me je objel neki prazen strah. Skrb in tesnoba sta me obdali. Najmanjši ropot, šum obleke, škripanje vrat me je tako preplašilo, da sem se ves preplašen oziral po sobi. Pričel sem pisati razne spomine in si prizadeval najti vzroke za svoje čudno obnašanje; ali neka nevidna roka mi je zadrževala pero; nisem mogel pisati. Naenkrat sem prebledel; zaprl sem oči od strahu. Zdelo se mi je, da za mojim hrbtom stoji Karel, ki mi vedno zadržuje roko pri pisanju.

XXXV.

Uvidel sem, da tako ne morem dolgo živeti in da bi končno omaгал. Zato sem si prizadeval osrčiti se. Zatrjeval sem si, da je spovednik v resnici namestnik Kristusov, in da sem le njegova poslušal, podvrget se njegovi volji, ravnal se po njegovem nasvetu. Pa to me ni moglo umiriti. Da bi zadušil svoj nemir, nisem vedel drugega kot prepustiti se brezdelnemu in lahkomiselnemu življenju.

O da bi bil vsaj umrl v mukah tega nemira! Ne bilo bi mi treba danes objokavati svoje zmote. Umrl bi bil kot žrtev preprečenega poklica.

Še pogostejše kot prej sem obiskoval mlade grofe Biancotti. Kmalu sem bil obkoljen od čete razuzdancev, ki so me glede denarja grdo izrabljali; silili so me k za-

bavam, izletom, jahanju itd. Seveda nisem hotel zaostajati za njimi. Ker so vedeli, da sem več govornik, olikan in da rad plačujem za druge, so me — vsaj na videz — spoštovali.

Bil sem potopljen v lahkomiselnem življenju. Niso me morale skrbi in brige. Zapravljal sem dneve v družbi, ki je bila polna nevarnosti in pogubnih zanj. Bil sem eleganten in gibčen kot plamen na vetru.

Duša, ki je naslade ne morejo nasiti, hoče poskusiti vse, česar še ni okusila; hoče, da do dna izpije čašo minljive radosti. Sicer večkrat udari v njo grenak val; srce se naenkrat počuti potlačeno in hladno. Toda na laskavo in mamljivo vabljenje sveta se koj dvignemo. Vse pozabimo, Krasimo se s cvetjem, uživamo naslade, naslade, ki jih nikdar ne uživamo s čisto vestjo; le v Bogu, v edinem izvoru vsake sreče, najdemo pravo veselje.

Ni trajalo dolgo in vse, kar sem si prihranil, je izginilo kot dim. Nisem mogel stopiti s poti, na katero sem zašel. Potreboval sem denarja. Moral sem poseči po družinskem imetju. Mati je molčala. V ničemer se mi ni upala upreti. Vendar sem nekega dne slučajno zvedel od Alojzije za njene pritožbe.

Najprej sem zahteval vso opravo za vožnjo; nato štiri konje za jahanje. Hotel sem, da se napravi biljard v dvorani, kjer smo se pogosto shajali in igrali pozno v noč. Sprehodi, dirke na konjih in obedi v letovišču so bili na dnevnem redu. A jaz bedak sem plačeval za vse.

Prevzela me je strast po igranju. Začel sem staviti po sto frankov. Dobil sem prvo igro. Postal sem drzen. Ali čez par minut je vse, kar sem imel v žepu, izginilo v tuje roke. Če bi me neki prijatelj ne bil odvrnil in spametoval, bi bil zastavil ter izgubil konje, ki so mu bili tako dragi. V takih grdih dneh sem se vračal domov s prisiljenim nasmehom, ki je silno mučil dušo moje matere in množil žalost dobrih sester. Tedaj sem se malodušno zaprl v sobo, osramočen in jezen na samega sebe.

in na vse. Zakril sem glavo z odejo in čakal spanca, ki nikakor ni hotel priti.

XXXVI.

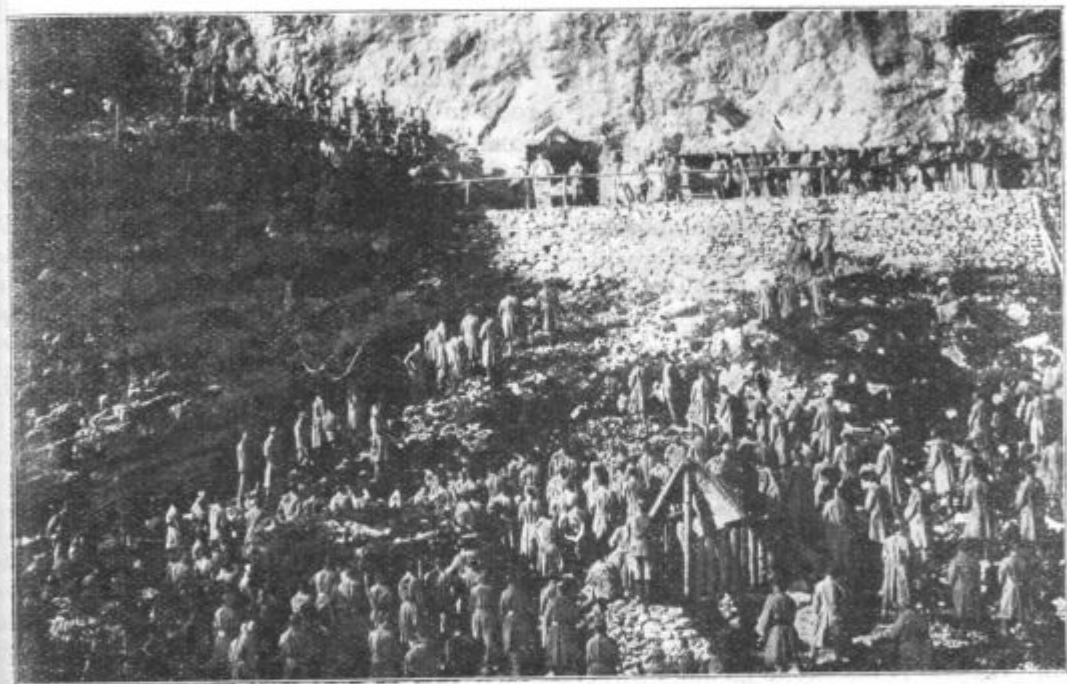
Denar, ki mi ga je mati dajala za vsak teden, ni več zadostoval za moje muhe, temmanj, ker so bili predpustni dnevi. Ravno tiste dni sem se predrznil, da jo okradem. Prevarana sirota me je imela za dobrega in mi je poverila ključke od svojih omar. Tako sem mogel vzeti vse, kar mi je prišlo pod roke. Ko je to opazila, me je blago opomnila, a nisem nič maral. Začel sem prodajati njene dragocenosti, s kate-

pristopiti k mizi Gospodovi. Mati je opazila mojo vznemirjenost in me je večkrat opomnila. Bala se je, da bom zanemaril svojo dolžnost. Vedno sem odlašal na prihodnji dan. Zato mi pravi nekega večera: »Vidim, da moram sama odrediti. Jutri pojdemo vsi skupaj v cerkev Virgen de las Mercedes, da opravimo velikonočno spoved!«

»Pojdem z vami,« sem odvrnil.

Drugega dne zjutraj smo šli skupno v cerkev. Stopil sem k spovednici za svojo materjo.

Spovedal sem se le navidezno; samo

Vojni kurat čast g. Leopold Turšič pridiguje svojim četam.

rimi se je kitila, dasiravno malokdaj. Hodil sem v kavarne, klube, gledišča. Tam sem neki večer potrošil vse, kar sem si pridobil z mnogimi goljufijami in prevarami, z brezsravno lažjo in nemirom.

Prišla je velika noč. Mati me je vprašala, kdaj hočem prejeti sv. zakramente, da gremo vsi skupaj v cerkev. Obljubil sem ji sicer, da bom šel, toda nisem imel več moči odkriti spovedniku svojih grehov. Že več mesecev nisem molil. Vznemiril sem se, ko sem pomislil, da moram

da se ne protivim materi. Zamolčal sem vse svoje grehe in zadušil v srcu nemirno vest, ki me je mučila. Ko mi je duhovnik dal odvezo, sem se vrnil k materi.

Na levi strani cerkve je bilo veliko razpelo, na katero sem bil prisiljen gledati, tudi nehote. V njem sem bral svoj božji rop in obsodbo.

Mati in sestra sta se dvignili, da pristopijo k sv. obhajilu. Šel sem za njimi in stopil v neki kot na stran Alojzije.

Prvič je obšel duhovnik s ciborijem

obhajilno mizo. Mati in sestri so bile obhajane, a jaz sem se kot po nagonu odmaknil. Pokleknil sem na najnižjo stopnico. Alojzija je to opazila. Začuden me je gledala. Prebledel sem. Pokleknil sem zopet na zgornjo stopnico in storil... božji rop. Zbal sem se, da me bo Bog udaril s strelo svoje osvete. Zdelo se mi je, da padam v nezavest, da mi bo srce obstalo v tesnih prsih. Vrnil sem se na svoje mesto. Zbral sem vse svoje moči in skušal popolnoma odgnati vsako misel na božji rop.

Postal sem drzen. Videi sem, da me Bog noče kaznovati. Prišlo mi je na misel, da naj obudim kesanje, kar sem tudi skušal storiti.

Odšel sem s svojimi iz cerkve. Bal sem se, da se mi na čelu pozna pečat mojega zločina.

Ne spominjam se, da bi bil kdaj preživel burnejši dan v svojem življenju. Bal sem se, da bom znorel. Alojzija, prestrašena že vsled mojega obnašanja v cerkvi, me ni spustila iz oči. Gledala me je tako pomilovalno, da me je vsak njen pogled pretresel v dno duše.

Ura je s svojimi počasnimi udarci odbila polnoč. A jaz, dasiravno sem bil v postelji, nisem mogel zaspati. Sedel sem v največji tišini na postelji, zamišljen v svoje tožne misli. Kar zaslišim v sosednji sobi šum obleke. Odpro se tiho vrata. Gledam in vidim Alojzijo, kako boječe in neodločno gre k meni. Obstane in se mi ne drzne več bližati. Ko sem jo začuden gledal, mi reče tiho: »Hinko! « »Kaj hočeš?«

»Ali dovoliš, Hinko, da govorim s teboj?«

Dal sem ji znamenje, da dopuščam, in ji rekel: »Zakaj ne greš spat, ko je tako pozno?«

»Kako bi mogla, dragi brat, mirno počivati, ko mi v srcu besni in razsaja vihar? Vidim, da si potrť, zamišljen in žalosten. Gineš očividno. Ti nisi več nekdanji Hinko. Ravno sedaj sem zapustila mater v velikem joku. Zakaj mater in sebe tako mučiš? Če bo šlo tako naprej, ne vem kaj naj storim? Oba bosta umrla. A jaz in sestra?«

»Pojdi,« sem jo prekinil, »to so samo prevare. Meni ni ničesar hudega, a tudi mati nima povoda pritoževati se nad menoj. Zadovoljil sem jo v vsem. Spremenil se nisem nič.«

Približa se mi. Močno me prime za roko in jo obsuje s poljubi in oblije s solzami. »Ne, Hinko,« reče jokajoča, »ti nisi več tak kot si bil. Ti več ne ljubiš Jezusa. Nič več ne ljubiš tudi nas. Le v krogu svojih tovarišev živiš razuzdano. Na nas si čisto pozabil.«

»Molči! Zapovem ti! Kaj govoriš? Kaj sanjaš?!«

»Da, da,« nadaljuje sirota, »povej mi, kako si danes prejel sv. obhajilo?«

Poskočil sem. Mraz me je oblil po vseh udih. S pridruženim glasom sem zaklical: »Kaj govoriš, Alojzija?!«

Reva odskoči vsa prestrašena nazaj. Pokrije si z rokama lice, zbeži v svojo sobo in začne klicati: »Sveta Devica Marija!«

Bil sem kot od strele omamljen. Prijemal sem se z rokami za glavo. Stemnilo se mi je pred očmi. — Kaj se je zgodilo?! Nedolžna deklica je brala skrivnosti mojega srca, odkrila moj božji rop... (Dalje)

Moja zvezda.

Moje zvezde ni na nebu,
kjer so zlati milijoni;
moje zvezde ni tam gori,
kjer se solncu luna kloni.

Moje zvezde žarnolepe
ne prižiga noč ognjena;
jutro bajno ne ugaša
nje škrlatnega plamena.

Moja zvezda zlatooka
nočnih potov ne obseva,
dan na dan je pred oltarjem
zvesta stražnica kraljeva

Lepša je kot druge zvezde,
stokrat lepša kot danica,
lepša v svojem tihem žaru
kot večernih zvezd kraljica.

Ne zbledi pred ognjem solnca,
nikdar je oblak ne skrije;
vedno v tabernakelj gleda,
večno moli, večno sije.

Dolgo že s škrlatnim bleskom
meni kaže pota srečna;
moja lepa, jasna zvezda
pred oltarjem luč je večna.

M. Elizabeta.

Mala kronica preblažene Device Marije.

Sv. Janez Evangelist, ljubljene Jezusov ter Marijin, je videl nekoč v prikazni ženo z dvanajstimi zvezdami, oblečeno s solncem ter luno pod nogami. Ta žena je bila — tako trdijo učeni razlagalci sv. pisma — preblažena Devica s svojimi čednostmi, milostmi, odlikovana z božjim materinstvom. Ta prikazen je dala povod k »mali kronici preblažene Device«, ki so jo z veseljem molili mnogi častilci Marijini, n. pr. sv. Berhmans, sv. Jožef Kalasanski in blaženi Grinjon Montforski. Slednji je to molitev iskreno priporočal ter jo tudi spopolnil. Ponavljal jo je mnogokrat pristrčno, goreče. Ljubi otrok Marijin, tudi ti jo moli pogostokrat pred nogami svoje vzvišene nebeške Gospe. Čutil boš sladak vonj te prekrasne molitve ter lepe njene sadove. — Z vsemi močmi svojih src, z vso mogočo pobožnostjo častimo nebeško Mater Marijo, ker je to volja tistega, ki nam hoče dajati vse le po Mariji. (Sv. Bernard.)

V imenu Očeta † in Sina † in Sv. Duha †.
Amen.

V. Dovolj, naj te hvalim, o sveta Devica.
O. Daj mi moč zoper sovražnike svoje.

1. Oče naš itd. Češčena Marija itd. Presrečna si, o Devica Marija, ker si v svojem najčistejšem naročju nosila Gospoda in Stvarnika sveta; rodila si Tistega, ki te je ustvaril, in si ostala vedno Devica.

V. Raduj se, Devica Marija!
O. Raduj se mnogotisočkrat!

Češčena Marija itd. O sveta in brezmadežna Devica! Ne vem, s kakšnimi hvalnicami bi slavil tvoje veličastvo, kajti ti si v svojem

naročju nosila Tistega, ki ga celo nebеса ne morejo obseči.

V. Raduj se, Devica Marija!

O. Raduj se mnogotisočkrat!

Češčena Marija itd. Vsa lepa si, o Devica Marija, in madeža ni na tebi.

V. Raduj se, Devica Marija!

O. Raduj se mnogotisočkrat!

Češčena Marija itd. Ti imaš več čednosti, kot je zvezd na nebu.

V. Raduj se, Devica Marija!

O. Raduj se mnogotisočkrat!

Čast bodi Očetu itd.

2. Oče naš itd. Češčena Marija itd. Slava tebi, ki si Kraljica sveta; popelji nas k sebi v veselje sv. raja!

V. Raduj se, Devica Marija!

O. Raduj se mnogotisočkrat!

Češčena Marija itd. Slava tebi, ki si dedilka milosti Gospodovih; stori nas deležne teh milosti!

V. Raduj se, Devica Marija!

O. Raduj se mnogotisočkrat!

Češčena Marija itd. Slava tebi, ki si srednica med Bogom in ljudmi; izprosi, da nam bo Vsemogočni milostljiv!

V. Raduj se, Devica Marija!

O. Raduj se mnogotisočkrat!

Češčena Marija itd. Slava tebi, o Marija, ki si krivim veram in hudobnemu duhu strla glavo; bodi naša vodnica!

V. Raduj se, Devica Marija!

O. Raduj se mnogotisočkrat!

Čast bodi Očetu itd.

3. Oče naš itd. Češčena Marija itd. Slava tebi, o Marija, ki si pribežališče grešnikov; prosi za nas Gospoda!

V. Raduj se, Devica Marija!

O. Raduj se mnogotisočkrat!

Češčena Marija itd. Slava tebi, o Marija, ki si mati modrim; stori, da nam bo Vsemo-gočni milostljiv!

V. Raduj se, Devica Marija!

O. Raduj se mnogotisočkrat!

Češčena Marija itd. Slava tebi, o Marija, ki si veselje pravičnih; popelji nas s seboj v rajsko veselje!

V. Raduj se, Devica Marija!

O. Raduj se mnogotisočkrat!

Češčena Marija itd. Slava tebi, o Marija, ki si vedno pripravljena, nam pomagati v življenju in ob smrti; pripelji nas k sebi v nebeško kraljestvo!

V. Raduj se, Devica Marija!

O. Raduj se mnogotisočkrat!

Čast bodi Očetu itd.

Molimo! Zdrava Marija, ljubljena hči Boga Očeta; zdrava Marija, čudovita Mati Sinu božjega; zdrava, najzvestejša nevesta Sv. Duha; zdrava Marija, vzvišeni tempelj Sv. Trojice; zdrava Marija, moja draga Gospa, moja dobra Mati, Kraljica mojega srca, moje

življenje, moja sladkost in moje upanje za Jezusom; ti moje srce in moja duša. Jaz sem tvoja popolna last in vse, kar je moje, je tvoje. O Devica, blažena nad vse stvari! Prosim te, naj bo danes tvoja duša v meni, da proslavim Gospoda; naj bo tvoj duh z menoj, da se veselimo v Bogu. O zvesta Devica! Ti si kakor pečat na mojem srcu, da sem po tebi in v tebi zvest svojemu Bogu. O dobrotljiva Mati, podeli mi milosti ter me sprejmi v število tistih, katere ti ljubiš, jih učiš, vodiš in varuješ kot svoje otroke. O Gospa nebeška, ne dopusti, da bi bilo kaj v meni, kar ne bi bila tvoja last, ker nisem več samosvoj. O hči Kralja kraljev, ne dovoli, da bi me zmotile zunanje in minljive stvari, temveč da bom po tvoji milosti ljubil notranje življenje ter našel v Bogu svoje veselje, svoj zaklad, svojo srečo, svojo čast in svoj mir, da bo po Svetem Duhu, tvojem zvestem ženinu, ter po tebi, njegovi zvesti nevesti, v naših srcih popolnoma upodobljen Jezus Kristus, tvoj ljubljene Sin, v večjo čast Boga, našega Očeta, na vekov veke. Amen.

Ta način češčenja Marijinega je natisnjen na posebnih lističih in se dobi naprodaj v Ničmanovi prodajalni; Marijinim družbam se je razposlal še posebe. Molitev je lepa in priporočila vredna.

Vojaška pisma.

I.

Cenjeni gospod urednik!

Ker sem bral v Vašem lepem listu »Bogoljubu« že toliko lepih pism, ki so jih pisali vojaki od raznih strani, zato sem se odločil tudi jaz, da Vam pošljem iz skalnate Črnegore, kjer se zdaj nahajam, par vrstic. Ako se Vam dopadejo, sprejmite jih v Vaš list.

Prebrodil sem že precej sveta, bodisi peš ali bodisi z vlakom. Bil sem po Bosni in Hercegovini, v Slavoniji in v Sremu, v Primorju, okoli Gorice in Doberdoba, bil v Srbiji in Sandžaku, v Dalmaciji in zdaj v Črnigori. A nikjer ni lepše in prijaznejše, kot v naši mili slovenski domovini. Ko sem hodil po svetu, se mi je zdelo tako pusto, ker nisem videl tako, kot pri nas doma, cerkvá na hribih in znamenj ob potih. Hrib je še enkrat lepši in prijaznejši, ako ga krasi na vrhu mala cerkvičica ali kapelica. Ako stoji križ ob potu, zdi se, kakor bi hotel Križani objeti ves svet in ga vzeti v svoje naročje. Kako lahka je pot za trudnega popotnika, ako se more večkrat

ozreti na križ. Želeti bi bilo, da bi se še bolj skrbelo za znamenja ob potih, da bi ostala vedno v dobrem stanju, da bi ne bila preveč zanemarjena. Če se ne motim, je »Bogoljub« o tem že enkrat pisal. V prvi vrsti bi se morale za to zavzeti M. dr., posebno dekliške in naj bi jih ob posebnih prilikah tudi primerno okrasile, posebno v lepem Marijinem mescu majniku, ko je povsod polno svežega cvetja in zelenja.

Kaj pa Mar. dr. v domovini? Dekliške se pridno gibljejo, kakor se bere v »Bogoljubu«. O mladeniških se pa bolj malo sliši; nekaj menda zato, ker jih je manj in ker je mnogo članov pobrala vojska. Bog daj, da bi se jih velika večina povrnila domov, zdravih in utrjenih v krepstih in v ljubezni do Boga, Marije in naše mile slovenske domovine, kateri naj dodeli božja Previdnost boljšo prihodnost, da bi ne bila kri tolikih zastoj prelita in da bi ne bil ves trud in žrtve zastoj. Družabniki, kateri ste še doma, posebno ve dekleta, ki vas je več, molite za nas, da se srečno povr-

nemo in da se bodo po tej grozni vojski M. dr. še bolj razširile po naši domovini, da bo v vsaki župniji dekliška in mladeniška M. dr. Tudi v moji rojstni župniji še ni mladeniške družbe, a Bog daj, da bi se že skoraj ustanovila, potem bi se mi izpolnila goreča želja.

Tu, kjer sem zdaj, je gorko in prijetno. Že sedaj v sušcu drevje zeleni in cvete. Katoliške cerkve ni tukaj, zato ne morem biti nikoli pri sv. maši, česar jako pogrešam. Slovencev je tu zelo malo; so redki časi, da bi se mogel razgovarjati v milem materinem jeziku. Zato se pa tembolj razveselim, ako dobim kak časopis iz domovine, čeravno je že star. Najbolj me razveseli »Bogoljub« in »Zlata doba«, katera lista ves čas berem, kar sem odšel iz mile domovine. Sta pa tudi oba v resnici lepa in koristna. Bog daj, da bi se še bolj razširila med našim narodom in ga vodila in učila.

Za enkrat naj bo zadosti, pa še drugič kaj, če bo priložnost in čas. Mnogo pozdravov vsem bralcem »Bogoljuba«, posebno onim na bojiščih.

Z Bogom! Na zdar!

Jernej Škrabec,

bivši tajnik Hranilnice in izobraž. društva na
Blokah pri Rakeku.

II.

Dragi »Bogoljub«! Povedal si mi kot moj dobri prijatelj, da je neki nov list, »Pozdrav iz domovine«, namenjen nam, ki smo daleč od doma in zvemo tako radi, kako je v mili domovini. Ah, kako težko sem jo zapustil in že bo 21 mesecev, kar sem tu povečini spal pod slabo streho ali pod milim nebom. Težke in grenke ure so bile vmes in skoro bi bil pozabil na vse dobro, da me nisi ti potolažil in poučil. Dal si mi poguma in vztrajnosti za nadaljne boje. Hvaležen ti hočem ostati do zadnjega. Mladeniče in dekleta v Marijinih družbah po domovini pozdravlja iz bojne črte

Zagorski.

III.

Srčne pozdrave in vesele velikonočne praznike želijo slovenski stražarji z južnega bojišča vsem naročnikom in cenjenim bralcem

»Bogoljuba«. — Četovodja Franc Leskovšek, poddesetnik Franc Avsec, Kunaj Anton, Jazbec Andrej, Žnidaršič Franc iz Loga pri Sevnici, Palčič Alojzij, Avsec Franc, Šepec Jožef, Namre Jožef, Gabrenja Janez iz Loža pri Rakeku.

IV.

Tukaj med vojaki mi je bila že večkrat dana priložnost, izpreobrniti kakšnega tovariša, ga podučiti ter pripeljati k sv. zakramentom.

Bilo je na praznik Imena Marijinega lanskega leta, ko sem peljal enega k sv. spovedi, ki že deset let ni od znotraj cerkve videl. Čutil se je kar prerobenega. Bil je nepopisno srečen, pa tudi hvaležen.

Ko sem bil dodeljen k našim hrabrim kranjskim fantom, sem jih povsod našel dobre; razume se pa tudi, da med pšenico raste ljujlika. Spozna se že na prvi pogled vsak fant, ki je v M. dr., po njegovem lepem življenju; vsak od teh Vam bode znal veliko lepega povedati o varstvu Marijinem.

Priporočam sebe in moje sobrate vojake v molitev.

Pozdrav!

J. Kastelec S. J.

† Janez Bertoncely.

Zopet je eden naših vrljih mladeničev legel v prezgodnji grob. Dne 15. februarja nam je sporočil bojni tovariš z južnega bojišča, da je pred četrto ure padel njegov zvesti prijatelj, 25 letni Jan'z Bertoncely iz Kroke. — Kdo bi ne žaloval z materjo, bratom in sestro za tako dobrim in veselim mladeničem? — Pred 14 dnevi je bil še pri nas; videli smo ga, kako je čvrst, poln življenja in veselja obiskaval znance in prijatelje, razgrinjal nam načrte za bodočnost, stiskal nam v slovo roko, priporočal se tako iskreno v molitev, — danes pa že mrtev! Res je, božja pota niso naša pota; božji sklepi niso naši sklepi. Klanjamo se božji volji in se ponižno vdamo v njegovo sveto voljo! Spavaj v miru med junaki, mi pa ostanemo s teboj združeni v molitvi! — Tvoja smrt nam kliče: Mislite pogosto na smrt, bodite nanjo vedno pripravljeni!

Jezik človeški — sveta stvar.

Malo drugače je zapel soški slavec Simon Gregorčič, namreč: srce človeško — sveta stvar. Meni pa je prišlo na misel, da je tudi jezik človeški sveta stvar. Kajne, čudno se zdi, da bi bil ta nemiren kos mesa — svet! Saj že sveto pismo pravi o njem: »Jezik je sicer majhen ud, pa vendar napravi veliko razprtije.« In vendar je svet! Ali ne položi duhovnik sv. hostije na jezik? Glejte, zato je naš jezik tako svet: saj kolikorkrat smo pri sv. obhajilu, vselej se na novo posveti. Naš jezik je počivališče božje. Na njem počiva Jezus, kadar pride k nam v sv. obhajilu. — Sedaj, kajneda vrjamate, da je jezik človeški — sveta stvar.

Le žalibog da se tolikokrat skruni! Oj kaj vse naredi ta majhen ud! Kako rad vsaj malo drugače pove kakor je nes, ali pa se prav na debelo zluže. Kako mu je prijetno druge čez zobe vleči, krasti dobro ime in podpihovati! Z drugega pa se cedi kakor gnojica umazano, nesramno govorjenje. Zopet drug preklinja, da kar »iskre letijo«, in je človeka groza slisati... Kdo naj našteje vse grehe jezika!? — S kakimi občutki pač počiva Jezus, ki je neskončno svet, na takem jeziku; ker je, žal, navadno, da so taki ljudje po spovedi in sv. obhajilu taki kakor poprej.

Obračam se do vas, hčere Marijine! Vsaj vam naj bo vaš jezik sveta stvar, ker je v resnici posvečen. Prosim vas, ne zlorabljajte tega uda v greh, da bi se med seboj; opravljale ali podpihovale. Še manj pa, da bi ga rabile za nedostojne in nečiste pogovore; ker vse to se niti za navadne kristjane ne spodobi, kaj šele za Marijine družbenice!

Pač pa obračajmo pridno ta globlji ud v božjo čast! Posebno sedaj v vojnem času molimo veliko, da se nas ljubi Bog usmili. Spodbujajmo se med seboj k do-bremu in se ljubeznivo opominjamo, ako zapazimo kaj slabega med seboj.

Pred vojsko se je tudi veliko pelo. Voj-ska pa nam je petje vzela, dočim slabi po-govori niso nehali. Ali bi ne bilo prav, da bi se tudi sedaj pelo, čeravno grozna voj-ska pretresa celi svet? Naj bi se mesto bogožalnih pogovorov glasila lepa Marijina ali pa tudi narodna pesem?

In še nekaj mi prihaja na misel. V prejšnjih časih se je, ko je duhovnik prišedši na prižnico pozdravil z: »Hvaljen bodi Jezus Kristus«, odzdravilo po celi cerkvi: »Na vekomaj«. Mladih ljudi pa je menda sram odzdraviti. Le tu in tam še se slisi glas starega dedka ali stare ženice, da duhovnik ne ve, ga je ljudstvo slisalo ali ne.

Tudi tukaj naj bi se pokazale Marijine družbe. Glasno in razločno naj bi se na duhovnikov pozdrav: »Hvaljen...« odgo-vorilo po celi cerkvi: »Na vekomaj«. Mari-jine družbe skrbite za božjo čast!

Znano je, da so ljudje pri delu kaj glasni. Drug od drugega ve več povedati in smeh se razlega okoli. Ko pa se pred ali po jedi mof, tedaj pa niko nima glasu; slisi se le neko mrmranje. Zopet, Marijini otro-ci, покаžite da vam je mar božja čast! Vi glejte, da se bo ne samo govorilo glasno, ampak tudi molilo!

Tako, hčere Marijine, obračajte svoj jezik v božjo čast. Skrbite, da bo vaš jezik kolikor moč velikokrat posvečen po sve-tem obhajilu. In lažje vam ga bo krotiti.

Znanje.

Kaj je grešno znanje? Nепotrebna in pre-prijazna tovaršija z drugim spolom. Takó znanje móre biti brez greha, ako je zavoljo zakona, da spoznala medsebojne lastnosti ter se shajata v pričo staršev in poštenih ljudi; a če se shajata ponoči in skrivaj, je pregréšno. Oh, koliko grehi obteži takó dekleté švóje vesti, katera živi morda leta in leta v grešnem znanju! Kdo more prešteti vse grešne misli, želje, dopadenja nad hudim, vse nespodóbné pogovore, pohujšanja, žalost in solze staršev!

Mariškaterá mládenka se izgovarja: Kaj pa je to hudéga, ako imám znanje in s tem ali z onim malo poplešem, saj se nikomur ne godi krivica. O, dragá prijateljica; nevarno se je igrati s strupeno kačo; boljše je; dá si ji ne blizuš. Nečista ljubezen je huda bolezen, je dolga bolezen ter gotova smrt. Na potu z grešnim znanjem te ne čaka nikoli prava sreča. Dekle, katera v samskem stanu pregréšno živi, ona si spreminja svoj zakon v živ pekél. Kdor pa nóče ali ne móre v zakon stopiti in vendar nečisto živi, on hiti po ravni poti v večno pogubljenje. Ne reci: saj jih veliko nečisto živi, pa se jim ne zgodi nič hudéga. Njihova sódba se ni potekla, a gotovo pride. Tudi steklina se vsakikrat hitro ne

pozna, toda prikaže se pozneje, a tem huje. Tudi se jih mnogo tolaži: Saj se lahko izpovem, in Bog mi bo odpustil. Kdor predrzno na božjo milost greši, ta umrje večidel brez milosti božje.

Drága mládenka, ako zápuščiš fóznáto pot ljube nedolžnosti, níkdár je ne dobiš za nobeno ceno nazaj. Zatorej bodi poštena; ne daj se zapeljati nikomur s praznimi besedami! Pomisli; kako zelo nevarna in škodljiva je slaba tovaršija in znanje. Dekle, ki se rada z moškimi norčuje in šali in božve kaj, morda celo ponoči z njimi občuje, ne bo dolgo poštena, padla bo globoko, globoko takó, kakor dekleté pasti more. Zatorej, predrága dekletá; pamet, pamet! Pamet je boljše ko zamet, da se ne bosle enkrat kesale.

Posebno sedaj se pazite, ko je vse polno vojaštva. Ne verjemite praznim obljubam, ki vam jih delajo! Ampak stojte trdno kot skala! Bodite zveste hčerke Marijine, ne pozabite, kaj ste objubile Mariji, ko ste stopile pod njeno zastavo! Čim več skušnjav in premagovanja, tem lépsi vaš déviski venec. Naj velja vsem geslo:

Bela do par,
ali bela pred oltar!

Pismo iz Gorice.

13. aprila 1916.

Drage sosesre! Ne čudite se, ako Vam to pot píšem po našem zvestem prijatelju »Bogoljubu«. On je hitrih nog in Vas iztakne tudi v najbolj oddalejnem kraju, docim so naša zabna pisma počasna in se kaj rada poizgube. Tudi naj Vas nič ne moti, ako izvedo »Bogoljubovi« znanci kaj malega iz naše Marijine družinice, ki je izmed vseh Marijinih družb ognjeni črti najbližja. Sovražnikova blizina je naše število znatno skrčila. Od 500 nas je približno še 80, ali te se držimo kakor zid in skrbno pazimo, da se ne vtihotapi v naše obližje tat, ki ponekod tako drzno krađe neprevidno nedolžnost. Nešetókrat hite naše misli in naše molitve k Vam, drage sosesre, ki ste tako nenadno šle od nas ter se razkropile od bele Ljubljane tja do morávskega Kromeríža, pa tudi Ve pridno mislite na nas, kar nam

dokazujejo Vaša pisma in dopisnice. Pišete nam, ali smo še žive in zdrave, ali imamo še škode, sploh ali se kaj gibljemo, ko nam izza Kalvarije neprestano zveni smrtna pesem. Na vse Vam smem, hvala Bogu, dati zadovoljiv odgovor. Vsekakor je izbrala vojska tudi v naših vrstah svoje žrtve. Umrle so: Marija Krivec, ranjena, Marija Cijan vsled nalezljive bolezni in 15letna Bajt Katarina, učenka, vsled strahu, ki ga je prestala, ko so obstreljevali Placuto. Ostale nas božja roka čudovito varuje, akoravno se laška smrt dan na dan vozi mimo nas. Prečastiti gospod voditelj je bil že opetovano v smrtni nevarnosti, zlasti v jeseni, ko je Lah obstreljeval stolnico in Katarinijev trg, pa tudi letos, 9. aprila, popoldne je le malo korakov za njim treščila laška granata. V koliki nevarnosti — radi nas! Bog ga čuvaj še

v bodoče in bogato nagradi! Tudi nas so že lovile granate v hiši in na prostem in marsikatera bi znala dokaj groznega, pa tudi smešnega povedati, toda počakajmo, da se vrnetel — Od začetka vojne z Italijo do danes smo imele vse shode, izvzemši decembrov in januarjev shod, ki sta izostala radi nevarnosti. V marcu pa smo bili med shodom tako iznenađeni z nepričakovanim izbruhom topovskega dvoboja, da smo mislili, da nas vsak trenutek pihnejo s kapelico vred tja v Rožno dolino. — Redne mesečne seje so izostale meseca maja, Marijin dom pa je bil odprt do novembraškega obstreljevanja, in vsako nedeljo nam je čast. g. voditelj čital in razlagal nekaj duhovnega berila. Ker je sedaj shajanje v Marijinem domu nemogoče, se pridno udeležujemo z vsakdanjim sv. obhajilom molitvene vojске ter si pridno dopisujemo z Vami, ako pridejo Vaši naslovi srečno do nas in nas Lah pusti zbranih misli.

Pa še nekaj, in to je najlepše, kar morem povedati iz našega nemirnega življenja. April nam je prinesel poleg prirodne pomladi tudi duhovno pomlad. Od 5. do 9. aprila smo namreč

imele duhovne vaje. Sicer nam skrbi Lah s svojim streljanjem za nepretrgane duhovne vaje, a da nam nebo nakloni milost pravih duhovnih vaj, bi ne bile nikdar pričakovale. Trajale so štiri dni z dvema govoroma na dan. Vodil jih je č. g. voditelj z njemu lastno očetovsko požrtvovalnostjo in jekleno voljo odstraniti in nadomestiti vse slabotno in nezdravo z novimi čvrstimi duhovnimi mladikami. Število udeleženk je bilo med 70 do 80. Dohajale so družbenice celo iz Rožne doline, Šentpetra, Vrtojbe in Štandreža. Ali niso to junaska dekleta? Pa je tudi naš č. g. voditelj junak, ki zna neustrašeno premostiti vse ovire, da nas le bolj in bolj utrdi v dobrem. Vas seveda, drage sestre, smo zelo pogrešale; zato pa smo tem iskreneje molile, da bi milosti letošnjih duhovnih vaj prišle tudi nad Vas. Po trudite se tedaj tudi Ve delovati in živeti tako, kakor bi brez dvoma delovale in živele, če bi se bile tudi Ve prenovile v duhovnih vajah, da Vas dan miru vrne kot zveste in vzorne Marijine hčerke v naročje družbe. Dal Bog, da bi se to kmalu zgodilo! Nebroj pozdravov od vseh vsem Vam pošilja

Vaša prednica.

Padli in umrli kongreganisti.

† Alojzij Kolarič.

Padel je Marijin sin in zvest čitatelj "Bogoljuba", Alojzij Kolarič na polju časti v daljni Galiciji. Pet mescev se je hrabro vojskoval za domovino; Marija je povabila k sebi svojega zvestega sina, ki se ni sramoval nositi Marijine podobe na svojih prsih. Ponosno je stopal z Marijinim trakom, s katerim je šel tudi v boj. Za plačilo naj uživa rajsko veselje.

O smrti ti nemila, ti nisi pustila
Da on bi med svojimi prijatelji spal,
Tam v tuji gomili si njega zakrila
Do sodnjega dneva, ko bode vstal.

Zadnje pismo, katerega je pisal svojim staršem:

Preljubi starši!

Zopet mi čas dopušča, da Vam napišem par besed in Vas tudi obenem pristrčno pozdravim. Tudi veselo novico Vam naznanim, da sem bil 1. maja pri sv. spovedi. Bog še, pač vedno skrbi za nas uboge reveže, še mi je zopet življenje pustil; 30. aprila zvečer je tako mimo mene šrapnel žvižgal, da me je kar zaobrnilo od prevelikega sunka. Še eno prošnjo imam do Vas, dragi starši! Mogoče bode letos tudi kdo iz vasi šel na božjo pot k Mariji Bistrički? Prosim, pošljite sestro, naj gre mesto

mene, ker jaz sem si že večkrat mislil, če še pridem enkrat nazaj, da še hočem iti petkrat. Bodite toliko dobri, mogoče bi ona rada šla; saj letos imamo za koga moliti. O Marija, mati moja usmiljena, sprosi mi od Jezusa, da se vrnem srečen in zdrav spet v domači kraj! Saj v Tebe, Mati, upam vse, da srečno vrneš me. Po domovini že hrepenimo vsi, da bi bil skoraj blagi mir. Srce mi vedno poje: Oh, premila domovina, mili moj slovenski kraj, kjer je zibka moja tekla, bod' gomila moja kdaj! — Pozdravi in glasovi iz domovine so nam bojevnikom najmilejši glas v teh krvavih bojih. Še enkrat Vas srčno pozdravlja kakor tudi vse sosede in znance — Vaš sin Alojz.

† Frančišku Janžekoviču.

umrlemu članu novomeške dijaške Marijine družbe v spomin njegov prijatelj-sošolec.

Kolikor bolj se je začela prebujati in na novo oživljati cela narava, tem hušje ga je mučila neozdravljiva bolezen in vidno je pešala in ginila njegova življenska moč. Že za zadnjih mesecev njegovega dijaškega življenja so se pokazali na njem usodepolni znaki hude bolezni. Na njegovem obrazu, ki je zelo pobledel in usahnil, se je videl izraz trpljenja. Čitanja na glas in hitro ni bil več zmožen, go-

vorjenje ga je sploh zelo zmučilo in zmanjkovalo mu je sape. Hodil je sicer v šolo in opravljal druge stanovske dolžnosti, ali vsako delo ga je hitro utrudilo. Zahrepenel je po počitku... Z namenom, da se okrepi, je šel lansko leto o Veliki noči domov — pa ni ga bilo več nazaj... V svoji rodni vasi, na Krašnem vrhu pri Radovici, je prebil nadaljno dobo svojega kratkega življenja. Nič mu niso pomagala razna zdravila, nič sveži zrak zdravega belokranjskega podnebja. Strašna bole-

bila, storiti mu zadnjo ljubav, namreč spremljati ga na njegovi zadnji zemeljski poti. In ta se mi je izpolnila. Pod vodstvom profesorja dr. Gorjanca je pohitelo nekaj njegovih sošolcev na pogreb in z veseljem sem se jim pridružil. Dolga je pot iz Novega mesta v Belokrajino; šli smo namreč — peš. Ali meni se ni zdela... Ob spominu na dragega prijatelja, ki sem mu mogel izkazati le še en znak svoje udanosti, so mi postajale utrujene noge zopet spočite in zdelo se mi je, da kaj hitro ostajajo

O Devica, pomočnica bila si in boš nam ti!

zen ga je vedno bolj in bolj sušila in hiral je dan za dnevom... Čedalje žalostnejša poročila o njegovi bolezni so prihajala k nam... Kar dobi njegov ožji rojak pismo, ki je naznanjalo, da ga je Bog že otel zemeljskega trpljenja. Dne 28. sušca t. l. je izdihnil svojo plemenito dušo. Kakor smrtonosna pušica je prešinila ta novica moje srce; polotila se me je tolika žalost, kakor da mi je umrl lastni brat. Bil je pač moj pravi prijatelj... Moja želja je

za nami skaloviti griči, zeleni travniki in bele vasi. Skoraj smo dospeli v Radovico...

Drugi dan ob 7. uri zjutraj je prišel sprevod s Krašnega vrha. Lepo in ganljivo je bilo videti precejšnje število Belokranjcev v njihovi narodni noši — nedolžne deklice — kot tovarišice v snežnobelih oblačilih in z vencami na glavi ter mladeniče in dekleta Marijine družbe s svojimi banderami. Prof. dr. Gorjanca je tako ganila priprostost in skromna ponižnost spre-

voda, da se je izrazil, da mu bo ostal ta prizor v prijetnejšem spominu, kakor pa z največjim pompom in dragocenostjo opravljen pogreb, ki jih je videl po mestih. Sprevod je šel v župno cerkev, kjer se je darovala zadnja sv. maša za umrlega še ob njegovi telesni navzočnosti. Kajti njegova duša je uživala tedaj že svoje plačilo. Na sredi cerkve v rakvi je počivalo njegovo truplo, na levo v klopih pa je klečala mati umrlega s svojimi hčerami, in vroče molitve so kipele iz njih src za dragega sina, oziroma brata. Po sv. maši so pristopile te in vse njegove sorodnice k sv. obhajilu. Kmalu je minila sv. maša in spremili smo rajnega ob žalostnem donenju zvonov na pokopališče. Skoraj je bila spuščena rakev v jamo, in težke grude, ki so se sipale nanjo, so povzročile tako pretresljivo bobnenje, da so se mnogemu porosile oči pri misli na konec zemeljskega življenja...

Utihoale so pevke z ganljivimi besedami pesmi »Blagor mu...« in besedo je povzel prof. dr. Gorjanec. »Dragi nam France!« je nagovoril rajnega. Imenoval ga je vzornega dijak, ki je bil zvest Bogu in domovini. V jedernatih stavkih je orisal njegovo kratko pa kreposno življenje in je potolažil s tem njegove žalostne starše. Kmalu je končal in ljudje so začeli zapuščati pokopališče in mnogi izmed njih si je brisal solze ganutja...

In tako si ostal sam, dragi prijatelj, na pokopališču. Pa kaj pravim, ostal si sam? Dal si zemlji samo, kar je njenega, tvoj duh pa

živi v družbi z mnogimi in uživa sad svojega življenjskega hrepenenja. In kakšno je bilo tvoje hrepenenje? Bilo je teženje po stalni sreči — po večnem zveličanju. Zato si se v življenju tako potrudil. Bil si mladenič pravega katoliškega prepričanja, ki si ga tudi vedno neustrašeno kazal. Kot ud Marijin družbe si vestno izpolnjeval njena pravila, tako da si bil zgled pravega kongreganista. Bil si tihega in resnega značaja in malo besed si izpregovoril, ki ne bi imele pametnega pomena, kakor bi se ravnal po modrem izreku: »Premisli, kaj govoriš, ker od vsake besede boš dajal odgovor!...«

Ne zdi se mi čudno, kar so mi pravili tvoji starši, kako vdano namreč da si trpel hude težave bolezni, dobro vedoč, da si neozdravljivo bolan. To si pa mogel le s pomočjo Onega, ki je prenašal neskončne bolečine s tako potrpežljivostjo, da je še molil za svoje mučitelje. Kajti ljubil si ga in ga velikokrat sprejel v svoje srce. Zato te pa Vsemogočni tudi ob najtežavnejših trenutkih tvojega življenja ni zapustil, ampak ti je zvesto stal ob strani in ti pomagal. Ljubil si tudi Ono, katere otroka si se štel ter ji nad pet let zvesto služil, vedel si namreč, da njena priprošnja največ pripomore pri Bogu. In ker si ljubil Boga in njegovo najčistejšo mater Marijo, zato ti niso bili grenki tvoji zadnji trenutki zemeljskega trpljenja, ker vedel si, da se kmalu preseliš k njima v kraj večnega in radostnega življenja...

Pesem deviške deklice.¹

Raduj se zemlja in nebó,
z menoj prepevaj pesmico,
oj, pesem lepo Jezusu,
preljubemu mi ženinu!

Iskala sem si ženina,
kar fantov celi svet ima:
ljubezen so mi obetali,
pa v greh so me zapletali.

Svarila me je moja vest:
»Ne daj se zapeljivcem v pest!
Nedolžne zapeljujejo,
se grešnim posmehujejo.«

Bežite vse in skrijte se,
o ve posvetne deklice!

Obetajo vam beli grad,
a malopriden njih je sad.

A srečna ta je deklica,
ki z Bogom je zaročena,
ki prstan nosi Jezusov,
ves lep in čist in vedno nov.

Jaz tudi sem nevesta že,
moj ženin ljubi Jezus je;
zato za svet ne zmenim se,
če me štimá, če graja me.

In zlasti še vesela sem,
ker milost to prejela sem,
da hčerka sem Marijina,
ki rada me čez vse ima.

¹ Ta pesmica je sicer preprosta; pa je zato prikupna, ker je zložena v narodnem slogu.

Naj dan je ali temna noč,
ne straši me sovražna moč:
Na strani Jezus mi stoji,
Marija nad menoj bedi.

Kjerkoli sem, kamor že grem,
povsodi v varstvu božjem sem:
Mi ženin angela je dal,
ta bo povsod me varoval. —

In zarja — vidim — vstaja že,
Marija k men' prihaja že;
Kraljica ona je devic,
jim vence iz belih dá cvetic.

Sam Jezus rožice je bral,
Mariji jih v naročje dal:
»O Mati, spletaj rožice,
dekletom vence vrh glavet«

Marija, tvoja hčerka sem,
naproti tebi rada grem:
en venček tudi meni daj,
da ž njim odidem v sveti raj!

Poslala Frančiška Podgornik.

Cerkveni razgled

Po svetu.

Sv. oče samo za mir. Pred kratkim je bil angleški minister Asquith pri sv. očetu in tudi ministri drugih držav se kaj radi oglašajo v Vatikanu. Radi bi pritegnili papeža na svojo stran — toliko veljave pripisujejo papežu! — Toda sv. oče kot oče vseh katoličanov brez razlike, se ne dajo premakniti na nobeno stran in so menda tudi Asquithu povedali, da so za mir in samo za mir.

† Kardinal Gotti. Umrl je pred kratkim v Rimu kardinal Hieronim Gotti, star 82 let. Bil je prefekt (predstojnik) propagande, t. j. zavoda, ki ima skrbeti za misijone po vsem svetu. Takemu pravijo v Rimu »rdeči papež«, ker se njegova oblast, kakor papeževa, razteza po vsem svetu. Kot tak je bil naslednik ranjkega poljskega kardinala Ledochowskega. Gotti je bil tako ugleden kardinal, da je bil dobil po smrti Leona XIII. pri volitvi papeža za Pijem X. in kardinalom Rampollom največ glasov. Naslednik njegov kot prefekt propagande je kardinal Serafini.

Število kardinalov. Do zadnjega je bilo vseh kardinalov 60, in sicer 30 Italijanov in 30 neitalijanske narodnosti. Nedavno je pa umrl kardinal Gotti; pride torej na Italijane eden manj.

Posvetovanje ogrskih škofov. Na skupnem posvetu so ogrski škofje sklenili, da naj bo po vseh ogrskih cerkvah prvo nedeljo v maju skupno sv. obhajilo v zahvalo, ker se je ravno meseca maja lanskega leta obrnila vojna sreča nam v korist. — Na konferenci se je tudi go-

vorilo o delu duhovnikov za vojne invalide, sirote in ujetnike in o udeležbi škofov pri novem ogrskem vojnem posojilu.

Spokorna procesija v Rimu. Dne 31. marca so imeli v cerkvi sv. Petra v Rimu veliko spokorno procesijo, ki so se je udeležila vsa katoliška društva in cerkveni zavodi v Rimu. Vodil jo je glavni duhovnik bazilike sv. Petra, kardinal Merry del Val. Pred »confessio« (veliki oltar) je bil v počestčenje izpostavljen zgodovinsko-častitljivi križ iz cerkve sv. Marceja. Tudi sv. oče so na večer istega dne opravili svojo pobožnost pred križem v cerkvi sv. Petra.

Prvo društvo za razširjanje dobrega časopisa je imelo nedavno svojo desetletnico. Ob tej priliki je slavnostni govornik — apostol tiska v Avstriji — P. Kolb S. J. poudarjal, koliko dobrega je to društvo tekom prvega desetletja že doseglo; a tožil je, da še vse pre malo. Med 20 milijoni katoličanov je samo 150 tisoč članov, ki se zanimljejo za to važno zadevo. Dva milijona kron se je žrtvovalo v tem času za povzdigo katoliškega časopisja, zlasti na Dunaju, a še več bi se lahko. Naj se pomisli, kaj in koliko žrtvujejo za to svetovno moč (tisk) nasprotniki katoličanstva!

Javna kapela v Beogradu. V Beogradu je že v miru živelo okrog 8000 katoličanov, a niso imeli v mestu nobene svoje cerkve, razen male kapele na avstr. poslanstvu. Prva skrb vojne uprave je bila, da preskrbi katoliškim vernikom v armadi in med prebivalstvom primeren prostor za javno službo božjo. V ta na-

men so odločili prestolno dvorano v kraljevem dvorcu. Ko se je ta prostor priredil za kapelo in blagoslovil, je opravil prvi sv. mašo apostolski vojni vikar-škof Bjelik. Navzoč je bil častniški zbor, del posadke in nebroj občinstva. Ob tej priliki je razdelil škof Bjelik tudi dar papeža Benedikta XV. (10.000 K), ki je namenjen bednemu prebivalstvu.

Spomladanski dopust so dobili gojenci dunajskega semenišča, da pomagajo pri poljskih delih.

Po domovini.

Odprj srce, odprj roke!... Velikonočni pondeljek je določen kot nabiralni dan za goriške in primorske begunce. Presvetli knezo-škof ljubljanski naznanja in prosi: »Iz hvaležnosti do Boga, ki nas je milostno, nekako čudežno obvaroval sovražnikov, da niso mogli in ne morejo pridreti v našo deželo in je krvavi boj zunaj nje, darujmo zopet za ponesrečene Goričane in Primorce. Naj podeli vsak, kolikor more. Vsak vinar, darovan iz ljubezni in hva-

Oltarček hurske M. B. v novi spodnji cerkvi oo. kapucinov v Reki.

Srečen padec. Na neki tirolski višini (čez 3000 metrov) je maševal vojni kurat kapucin Kasijan Neuner. Pri povratku se mu je spodrsnilo in zdrčal je z glavo naprej čez sneženo polje kakih 500 metrov globoko. Vojaki so z grozo opazili ta prizor; vsi so mislili, da je kurat izgubljen. Toda na dnu prepada se dvigne, otrese in gre mirno naprej.

ležnosti do Boga, bo dobil stotero plačilo pri Očetu, ki nobenemu ne ostane dolžan. Zato naročam nabiranje za goriške begunce na velikonočni pondeljek.

Pastirski list goriškega nadškofa. Razkropljenim vernikom goriške nadškofije je nadškof dr. Fr. Sedej sestavil tolažilno pastirsko pismo, ki se v njem ozira na težke dni goriških in primorskih prebivalcev ter daje

primerne tolažbe v upanju na skorajšnjo rešitev iz neprijetnega položaja.

Za goriško školijo je prevzvišeni knezo-nadškof goriški posvetil olja v dekanijski cerkvi v Črnicah dne 14. aprila.

† **P. Frančišek Ambrož**, neustrašni varuh svetogorskega svetišča, mrtev. Ta pogumni redovnik, ki se za nobeno ceno ni hotel umakniti laškim granatam, je nazadnje vendarle izdihnil kot žrtev italijanske nasilnosti. Ko se je mudil v bolnišnici usmiljenih bratov v Gorici, kjer je bil na pomoč bolnikom, je priletela granata in ga smrtno ranila. Drugi dan je izdihnil svojo plemenito dušo. Bog mu bo gotovo bogato poplačal njegovo zvestobo in požrtvovalnost do konca.

Duhovske zadeve. Za kn.-škofijskega duhovnega svetnika je imenovan č. g. Frančišek Dolinar, župnik v Cerkljah pri Kranju. — Župnija Mirna na Dolenjskem je podeljena č. g. Jožefu Vrankar, župniku na Dobravi pri Kropi. — Dne 13. aprila je bil umeščen na izpraznjeni kanonikat Kodelijeve ustanove v Ljubljani stolni kaplan in vikarij č. g. dr. Fr. Kimovec. — **N a m e š č e n** je bil č. P. Blanko Kavčič O. F. M. za kaplana na Vrhniki; č. g. Josip Bressan, vikar v Jamljah na Goriškem, za žup. upravitelja v Kolovratu. **P r e m e š č e n i** so bili č. gg.: Josip Froelich, kaplan v Žireh, v Soro; Josip Poje, kaplan v Sori, v Žiri; Ivan Lovšin, ekspozit v Trnju, za kaplana v Vreme; Jožef Muren, kaplan v Košani, za ekspozita v Trnje; Josip Gabrovšek, kaplan v Vremah, v Košano.

† **Gosp. Ignacij Rak**, bogoslovec IV. letnika ljubljanskega semenišča, je izročil dne 12. aprila svojo plemenito dušo božjim krilatcem, da so jo spremili k božjemu Sinu. Že izza gimnazijskih let je glodala skrivna bolezen njegovo mlado življenje. Postajala je vedno očitnejša. Iskal je zdravila in ga končno — našel. Bil je trinajstkrat operiran. V februarju l. l. mu je umrl oče. Pri pogrebu se je še bolj prehladil in neizprosna smrt je utrjala nežno cvetko na vrtu, kjer je bilo vsajeno edino upanje njegovih bratcev in sester. Usoda slovenskega dijaka se je pokazala v svoji polni realnosti na njem. Čez dan je bil v šoli, po šoli pa je instruiral. S krvavo prisluženimi vinarji je živel sebe in še drugim pomagal. Bil je vzor-dijak in bogoslovec. Počivaj v miru!

Proslava vnetega kurata. Severno bojišče, 12. marca 1916. — 11. marca je bil premeščen nadvse priljubljeni slovenski vojni kurat č. g. Alojzij Dejak. Ta gospod je imel v svoji dušni oskrbi šest lovskih bataljonov, za katere je prav po očetovsko skrbel. **Z eno besedo:** on je dal vse, samo da bi vojake srečne storil na

tem in na onem svetu. Moštvo in častniki so Dejaka zelo spoštovali in več kot eden mu je roko poljubil. Za slovo so mu gg. častniki v častniški obednici zapeli več čeških, rusinskih, poljskih ter slovenskih pesmic in nazadnje je gospod poveljnik imel poslovilni govor, v katerem je rekel: »Še so sv. Karoli Boromeji na svetu in eden izmed teh je naš gospod vojni kurat.« — Pisec teh vrst je poznal dobro gorečnost g. Dejaka, ki je bil vsak dan od 6. ure zjutraj v strelskem jarku in je spovedoval do pol 11. ure; potem je maševal in obhajal. Dostikrat sem ga videl, kako je ves slaboten, bled in kašljajoč šel domov; komaj je lezel v snegu in blatu. Rekel sem mu: »Gospod kurat, vi se preveč mučite, boste zboleli.« On mi je pa odgovoril: »Moj dragi! Sedaj imamo čas, sedaj moramo delati, si pridobiti mnogo dobrih del; počivali bomo že v nebesih.« Mnogokrat sem slišal vzklikniti vojake, svoje tovariše: »To je duhovnik! To je duhovnik!« — Drugi vojak mi je spet pripovedoval: »Šel sem k spovedi in sem se malo bal, ali gospod kurat me je tako ljubeznjivo objel, me pritisnil na svoje srce, da sem začel od ginjenja jokati in več kaj, on je jokal z menoj ter me je tako potolažil, da sem na vse dobro pripravljen, tudi na smrt.« — Sedaj je naš ljubeznjivi gospod kurat daleč proč in čutimo njegovo odsotnost. Strelski jarki so sedaj bolj pusti in ... Ali tolažimo se z besedami gospoda kurata: »Fantje, potrpežljivo prenašajte vse križe in težave, saj to ne bo trajalo dolgo, veselje v nebesih bo pa večno.« G. Dejaku, ki je pridljen vojnemu superioratu ... armade, pa kličemo s hvaležnim srcem: »Bog Vam povrni stotero;« — Avg. Čeh, nadlovec.

K Materi božji svetogorski! Goriške delavske organizacije so prirejale vsako leto tretjo nedeljo po Veliki noči slovesno procesijo na Sveto Goro. Letos tega ne bo mogoče. Poskrbelo pa se je, da se ta lepa navada tudi letos ne pretrga popolnoma. Zato se bo obhajala tretjo nedeljo po Veliki noči primerna slovesnost v ljubljanski frančiškanski cerkvi, kjer je sedaj razpostavljena podoba Matere božje svetogorske. Letošnjo slovesnost bo povečala navzočnost prevzvišenega kneza-nadškofa dr. Frančiška Sedeja, ki je obljubil, da bo imel ta dan v frančiškanski cerkvi veliko sv. mašo. Pred pontifikalno mašo bo primeren govor. Vse molitve tistega dne bodo za srečen konec vojske in za srečno vrnitev razkropljenih primorskih rojakov.

Salezijanci na Rakovniku obhajajo letos praznik Marije Pomočnice kristjanov, dne 28. majnika ob 10. uri dopoldne bo pontifikalna sv. maša, popoldne ob ¼4. pa govor, nato pro-

cesija s kipom Marije Pomocnice. — Na predvečer bo slovesna služba božja kakor druga leta.

Idrija. Bratovščina prijateljev presv. Srca. Bilo nas je lepo število, pa mnogo jih je postal prijatelj-sodnik k Sebi. 16.—19. sušca smo imeli duhovne vaje. Krasni govori, lepo petje, udeležba tudi od nečlanov obilna, le pristop k bratovščini naj bi bil številnejši. Vsak mesec eno uro skupne molitve in pol ure shoda, to je vsa žrtev. Res, manj že ne more zahtevati nobeno prijateljstvo. Za to malo žrtev pa se nam odpirajo bogati studenci božje milosti. Možje in mladeniči! Vsi v bratovščino »Prijateljev presv. Srca«. Za to je sedaj najprimernejši čas.

Marijine družbe.

Odklikovana Marijina kongregacija. Lani avgusta in septembra je v grškarski župniji na Goriskem strahla kolera in tifus. Prosto-veljnost se je oglasila za střežništvo bolnicam članica Marijine družbe Františka Sedevec. Te dni je dobila lepo odklikovanje Rdečega križa: svetinjo z kovčkovim vencem na belo-rdečem traku. Gosp. kurat Josip Godnič ji je kot voditelj kongregacije pri slovesnem shodu izročil to častno odklikovanje.

Škofčdol na Koroškem. Tudi tukaj se je ustanovila dne 25. marca že dolgo zaželenja dekliška Mar. družba. Kljub slabemu vremenu je prihitelo mnogo ljudi v lepo ovenčano cerkev, kjer so imek č. g. župnik dr. Mörtl prekrasen sprejemni govor, ki je marsikoga ganil do solz. Nato je 25 deklet obljubilo zvestobo Mariji in nazadnje so bile pete litanijske z blagoslovom. Bog daj, da bi lepi nauki, to seme božje, pogladio korenine in zrastle v mogočno drevo in privabile še druga dekleta, ki našo Mar. družbo postrani gledajo, se bojijo hudobnih jezikov, ki tudi v teh žalostnih resnih časih med gromenjem topov ne mirujejo. — »Bogoljubov« priklaja v našo župnijo lepo število, ki se bo sedaj še povečalo, ker bomo skrbeli, da bo vsaka članica imela družbeno glasilo.

V Smledniku je bila ustanovljena Marijina družba za žene na dan Marijinega Oznanenja. Sprejetih je bilo 231 žen. Sprejel jih je presvetli g. knezoškof. — V družbo apostolstva molitve se je vpisalo 647 župljanov.

Ruše. Naša Marijina družba šteje 100 članic. Dne 18. marca smo pokopali vzorno članico Marijine družbe Misko Kupščevo. Bila je ponižna v obleki in obnašanju, pa tudi v

vzged vsem dekletom. Neizprosna jetika ji je pretrgala nit življenja v 33. letu. Pogreb je bil nad vse veličasten. Ker je bila vsak dan pri sv. maši in je sv. zakramente rada pogosto prejemale, je bila tako srečna, da je prejela svojega nebeskega Zenina par minut pred svojo smrtjo v sv. obhajilu. — Trudimo se, da bi se »Bogoljub« razširil, kar upamo, da se bo v kratkem zgodilo. — Koliko se jih bo priglasilo za abstinenco, bomo prihodnjic poročali.

Iz Rojana. Preteklo je že šest tednov, odkar se je častiti g. Fran Bonač, sedaj vojni kurat, poslovil od nas. Bil nam je skoro šest let vzoren voditelj slovenske Marijine družbe in slovenski kaplan, priljubljen od vseh domačinov. Radi smo vsi prihiteli k njegovim pridigam, za katere ga zelo pogrešamo, posebno sedaj v teh burnih časih. V nedeljo 6. februarja nas je g. vojni kurat obiskal; pričakovali smo ga z veseljem. Popoldne je stopil na prižnico v naši cerkvi ter imel navdušen govor o sedanjih hudih časih; obenem nam je sporočal pozdrave in zahvalo ranjenih vojakov za naše molitve, katere opravljamo pri urah čiščenja. Po božji službi je prisel v Marijin dom, ki je bil natlačeno poln družabnic in drugih. Prvi ga je pozdravil naš sedanji g. voditelj, nato je zapel pevski zbor, nakar je stopila na oder sestra Albina Ferluga in ga nagovorila. Potem je stopil veleč. g. vojni kurat, se zahvalil voditelju in celi družbi, razložil nam svoje vojaško življenje in končal z bodrilnimi, navdušenimi besedami: Pogum družabnice!

Iz Škal. Danes naj poročamo, kaj je z našim Marijinim vrtcem. V vrtcu imamo dekčkov 48, deklic 104. Iz vrtca se je zapisalo že 21 deklic v Marijino družbo. Na praznik Sv. Treh kraljev so jih zopet sprejeli v Mar. družbo č. g. dekan 31: dekčkov 12, deklic 19. Prvo cvetko iz Marijinega vrtca je presadil nebeski vrtnar 26. februarja v še boljše, nebeski vrtec. Umrli je neki deček, star 9 let, ki je bil zgleden, priden šolar. Hodil je skoraj vsako drugo soboto k sv. spovedi in pogosto k sv. obhajilu. Spremiti so ga h grobu tudi šolarji Marijinega vrtca. Tudi č. g. katehet so se prav ganljivo poslovili pri grobu od svojega tako marijivega učenca.

Majšperg pri Pljuju. Minulo je komaj dobro leto, kar smo ustanovili v tej župniji Marijino družbo. Željno koprneča mladina po duhovnem prebujenju se je z največjim veseljem podala pod zastavo Marijino. Marijina družba se je pokazala kimalu kot prav Marijin vrt. Kako lepo je začelo kliti duhovno življenje! Pokazale so se lepe duhovne cvetlice. Vsemogočnemu pa je dopadlo vzeti nam zelo

pridno družbenko Cecilijo Sagadin, doma na Sesterzah. Previdena s svetimi zakramenti je mirno vzela slovo od tega sveta. Rajna je bila pobožna in delavna. Bila je zelo spoštovana od svojih soster družbenk. Vsi žalujejo za njo, posebno njeni občesposhtovani starši. Pogreb je bil zelo ganljiv.

Dolenja vas pri Ribnici. Mladeniška Marijina družba dobro napreduje. Imeli smo od zadnjega poročila štiri shode. — Družba ima tudi vsaki mesec molitveno uro. Zeleti bi bilo, da bi fantje točno hodili k uri in prihajali blizu k Jerusu. — Skupno sv. obhajilo smo imeli enkrat v adventu, drugič pa v nedeljo, dne 13. svečana. Ah, kako krasen prizor, ko je nad štirideset članov fantov pristopilo k mizi Gospodovi! Pred vsakim sv. obhajilom je bil lep govor. Takih prizorov je Dolenja vas malo videla. — Posebno smo se pa dvignili na izobraževalnem polju. Društveno življenje počiva širom naše domovine, mi smo pa v sedanjih hudih časih z vztrajnostjo postavili oder in dvorano. Po preteku dveh mesecev, odkar smo začeli, pa smo že imeli predstavo v korist našim slovenskim ranjenecem. Igrali smo igró »Setev«, ki je vzeta iz sedanjih hudih časov. Nalašč za nas so jo opisali naš marijivi mladinskih preč. g. Karol Škulj, tukajšnji deželni poslanec. To je bil praznik za nas dan 6. januarja. Ljudje so prišli iz daljnih krajev in niso mogli prehvaliti naših fantov. Fantje, le korajžno naprej, z Marijino pomočjo bomo še mnogo koristnega izvršili!

Sv. Tomaž pri Ormožu. Pri nas je že malo hiš v fari, kjer ne bi bili naročeni na »Bogoljuba« in »Glasnik najsv. Src«, pa tudi na »Sl. Gospodarja«. To pa ni najmanjša zasluga naših nikdar pozabljenih prejšnjih in sedanjih dušnih pastirjev. To so bili vlč. g. dekan Jakob Caf, ustanovnik in večletni voditelj Marijine družbe; potem njih zgledni naslednik preč. g. Franc Močnik, od katerega smo se koncu lanskega leta tako težko ločili. Marijina družba moli redno vsako nedeljo popoldne od 1. do 2. molitveno uro pred Najsvetejšim. Tudi abstinenca še klije in živi, žalobog ne več tako krasno kot od začetka, pa je še vendar nekaj udov I. in II. stopinje. Marijina družba si bo prizadevala, da ohrani in poživí abstinenco gibanje. Naš sedanji preč. g. župnik se neumorno trudi, to spričujejo redni mesečni shodi in več novih naredb, katerih je bilo že zelo treba v naši družbi. Med temj so bile prekoristne petdnevne duhovne vaje, katere smo imele ob prazniku Marijinega darovanja pod vodstvom preč. gg. misijonarjev iz Celja. Prvi petek v mescu smo obhajali prav slovesno. Cel dan je bilo sv. Rešnje Telo izpo-

stavljeno in Marijine družbenice so v beli obleki, z venci na glavi molile menjaje se med seboj molitvene ure. Zaključila se je pobožnost v nedeljo popoldne s procesijo z Najsvetejšim, katere se je udeležila večina faranov z namenom, da bi skoraj izprosili tako zaželeni mir.

Trata nad škofjo Loko. Odkar je vojska, izobraževalno društvo ne deluje več. Mladeničev in mož že skoro nič več ni doma, vse so poklicali v vojno. Dekliška Marijina družba se pa trudi več ko prej. Molimo vsako nedeljo križev pot ob času vojske in iz »Večne molitve« uro za blagor domovine. K sv. obhajilu pristopajo družbenice v večjem številu. Ob nedeljah pa prejme večina faranov sv. zakramente. Gotovo gre mnogo svetih obhajil in molitev za naše rajne vojake in za blagor ljube domovine. Shode imamo redno vsak mesec, na svečnico smo imele slovesen sprejem v Marijino družbo, sprejetih je bilo 11 deklet. Imamo tudi družbeni pevski zbor. V tem letu smo imeli dva pogreba Marijinih družabnic, ki jih v molitev priporočamo: rajne Marije Vodnik in rajne Franciške Stucin.

Teharje. Slovesen sprejem imamo vedno na glavni praznik Brezmadežne, 8. grudnia. Zadnjič je bilo sprejetih 11 fantov in 19 deklet. In ravno tudi 11 naših družbenikov je pri voljakih. »Bogoljuba« prihaja v našo župnijo čez 100. Čez 90 jih imajo dekleta družbenke naročenih. Skupno obhajilo za družbo je vsako prvo nedeljo v mesecu za celo družbo, slovesno pa trikrat v letu. Dekleta prejmejo v enem mesecu približno 1000 sv. obhajil. Seje svetovalek imamo po potrebi vsaki 2. ali 3. mesec. (Svetovalek je sedaj 14.) Shodi so mesečni za fante in dekleta. Za dekleta je 2. nedelja, za mladeniče 3. nedelja v mesecu. Prav primeren prostor za shode je nad zakristijo — velik oratorij. Pred mesečnim shodom je od 1. do 2. molitvena ura pred izpostavljenim sv. R. T. Kontrola za shode in sv. obhajila so lističi, ki se pri vstopu oddajo. Nabrali smo že lep denar za kip »Kraljica miru«, katerega po vojski omislamo v svoje zbirališče. Začeli smo nakupovati knjige za knjižnico Marijine družbe, in sicer samo nabožne vsebine in samo za družbo, kakor Kršč. devišvo, Srečen pot, Premišljevanje o Srcu Jezusovem, Hodi za Kristusom, Premišljevanje o sv. Rešnjem Telesu, Filoteja itd. Sedaj je 40 fantov v družbi (11 vojakov) in 7 kandidatov. Deklet je 177 in 27 kandidatini. Splošno stanje, hvala Bogu in Mariji, je še precej ugodno. Dasi je polno vojaka v fari, se dosedaj nad dekleti ne smemo posebno pritoževati. Upamo, da jih ta skromna pohvala ne prevzame, ampak še bolj ojunači za daljni boj,

da ostanejo vse stanovitne in dobre. Glede discipline glasujemo za strogost, tako da le res pridna in dobra dekleta smejo ostati v družbi. Pa zdi se nam, da ravno večja strogost pomaga, da je treba brisati primeroma bolj — rečko. Mariji zvesti in stanovitni do presrečne zmage vsi!

Šenčur pri Kranju. Dekleta M. D. se pri nas še kar dobro drže, le par izjem. Kako pa izven družbe? Ne govorimo mnogo, raje molimo; upamo, da bo več pomagalo. — Mladenci M. D. so večinoma vsi vojaki. Malo jih je še doma. — Vsako nedeljo imamo od 1. do 2. popoldne molitveno uro za padle junake. — Dne 6. marca je bilo celodnevno čiščenje. Nismo še videli tako lepo okrašenega oltarja. In lepe temnordeče svetlozारेče besede: Gospod, daj nam mir! Solze so nam stopile v oči, ko smo to videli. Vse v zelenju in lučicah. Ljudi tudi veliko.

Horjulj. Tridnevnik. — Vojna pobožnost. — Marijina družba. Od 12. marca popoldne do 16. marca zjutraj so imele tukajšnje žene tridnevne duhovne vaje, katere je imel č. p. Janez Pristov. Vse žene, razun nekaterih bolnih, so se rade in prav pridno udeleževale govorov, zlasti ko sta bila samo dva govora na dan o zanje primernih urah in ker še ni bilo dela na polju. Tudi iz sosednih župnij so nekatere hodile k duhovnim vajam. Koristne nauke in sklepe naj pa žene res izvrše, da bodo vzorne žene in pobožne matere. — 18. marca smo šli ob najlepšem vremenu v tričetrt ure oddaljeno podružnico vrhniško, Lesnobra, k Materi božji s procesijo ob prav obilni udeležbi iz domače župnije. Tudi moških, kar jih je doma, zlasti mladeničev, je bilo prav dosti. — Naša dekliška Marijina družba se splošno dobro drži in izpolnjuje svoja pravila; seveda je nekaj, kakor povsod, manj gorečih za Marijo in družbo. Zlasti bi lahko še marsikatera, posebno iz bližnjih vasi, pristopala pogostej k sv. obhajilu. Tudi razne odseke snujemo.

SPOMINJAJTE SE UMRLIH!

Marija Končan, Ljubljana.
 Angela Vončina, Ljubljana.
 Marija Pavlič, Trbovlje.
 Terezija Mežek, Brezje, Gorenjsko.
 Marija Hvala, Kresnice.

Razno.

Napake pri skupni molitvi v cerkvi. Prva in največja napaka je v tem, ker še sedaj nismo toliko napredovali, da bi verniki v cerkvi (n. pr. pred pridigo ali po pridigi) res glasno

molili. — Druga napaka je v tem, da se enako ne preneha, da se z glasom pada, namesto da bi se posamezne prošnje lepo skupno in enotno izgovarjale, in sicer brez padanja z glasom ob koncu prošnje ali molitve. — Tretja napaka, in sicer poglavitna, je pa ta, da jih je mnogo, ki posameznih besedi sploh ne stavijo tako, kakor je pravilno in nas uči katekizem, Pojdi n. pr. v stolnico v Ljubljani, pa poslušaj, ko molijo »Daj nam danes ...« Čul boš tako-le: »in nam odpusti naše dolge ...« namesto pravilno »in odpusti nam naše dolge«. Dalje čuješ: »in nas ne vpelji v skušnjava ...« namesto pravilno »in ne vpelji nas ...« To niso malenkosti, če hočemo skupno enako in lepo moliti. Niti otrok ne moremo odvaditi v šoli teh napak, ker se v cerkvi stalno ponavljajo. Torej popoljšanje!

Klepetanje v cerkvi. V neki cerkvi so obšene tablice z naslednjim prav umestnim opozorilom:

»Kdor v cerkvi brez potrebe govori in klepeče, krade 1. Bogu čast; 2. angelom veselje; 3. trpečim dušam v vicah pomoč; 4. drugim ljudem pobožnost; 5. sebi pa veliko milosti. Nakoplje si pa, ako kazni že tukaj ne izbriše — mučne kazni v vicah. — Varuj se torej nepotrebnega govorjenja na svetem prostoru! Glej, tvoj angel varih te opominja, pa tožil te bo, če ne boš poslušal njegovega glasu. Hiša božja bodi hiša molitve.«

Starši, preberite to otrokom! Cerkveni predstojniki, omislite si take tablice!

Odkrita veroizpoved. V državni zbornici chilske ljudovlade je bila razprava o proračunu za bogoslužje in bogočastje. Govoril je najprej član framaonske lože Pietodo, in sicer naravnost strašno bogokletno. Nato se pa oglasi katoliški poslanec Macaris Ossa. Najprej z ogorčenostjo protestira proti grdemu in krivičnemu govorjenju, nato pa konča svoj govor s tem-le odločnim nastopom: »Gospodje, jaz molim Jezusa Kristusa, večnega in vsemočnega Boga; častim, molim in spoznavam ga kot Kralja nebes in zemlje!« Hrupno odobravanje je spremljalo odločno in odkrito veroizpoved neustrašenega kristjana. Isto je ponovil v imenu vseh katoliških zastopnikov tudi njih načelnik Conca. Taki zgledi odločnih in neupogljivih katoličanov zaslužijo, da jih spozna ves katoliški svet.

Ranjen mohamedanec o katoliških usmiljenih sestrah. Znani bosenski apostol jezuit p. Puntigam je nedavno na Dunaju obiskal ranjence, med njimi nekega bosenskega mohamedanskega vojaka. Na patrovo vprašanje, kako se mu godi, je začel Turek navdušeno hvaliti usmiljene sestre: »Ako sestre ne bodo

naše milosti pri Bogu, ne vem, kdo bo zveličan! Z enako ljubeznijo strežejo vsem bolnikom brez razlike vere in narodnosti. Ponoči bdé in nikdar nobena ne zaspi. Imel sem mrzlico in večkrat mi je bilo treba ponoči premeniti obkladke. Sestra je vsikdar točno prišla; laiška strežnica je pa vselej zaspala, kadar je sedela tu! Drugi vojaki so imeli nekoč slanino. Sestra je vedela, da jaz kot mohamedanec ne smem jesti slanine, pa mi je prinesla surovega masla in sira. Sestre vedno molijo. Vsako jutro pride duhovnik in one gredo z njim molit v kapelo. Kadar vidim kako sestro, se mi zdi, da vidim svojo mater.»

Zanimivi podatki. Kardinal Steinhuber je sestavil naslednji pregledni seznamek, ki kaže koliko oseb raznih stanov je bilo od l. 1500. do leta 1903. prištetih med blažene, oziroma svetnike.

Čas	Prištetih med svetnike	Prištetih med blažene	Mučenci	Spoznavalci	Redovniki	Duhovniki in svetovniki	Možje	Žene
1500-1880	96	320	297	119	321	95	358	58
1880-1900	17	222	162	77	137	102	228	11
1900-1903	—	5	—	5	2	3	3	2
	113	547	459	201	450	200	589	71

Vražarstvo naj pomaga? Angleži so posegli po izrednih, a ne izdatnih sredstvih, da bi pomagali. Nedavno je bila v nekem holandskem časopisu naslednja nenavadna novica: »Neprijetno nas je iznenadilo, ko smo čitali, da je angleška vlada poslala celo vrsto izkušenih »medijev« (ljudje, ki so sposobni za spiritistična napovedovanja, bolje: za sleparije) na fronto, da bi poizvedeli za sovražnikove načrte in namene. Med vojaki je nastal vsled tega smeh, toda poveljnik jih mora že rabiti, zato jih je pa zahteval, dasi sam nič ne da na spiritistična prorokovanja. Je namreč mnenja, da utegnejo te osebe vojaštvo navdušiti in osokoliti.« Holandski list še pristavi: »Nekaj časa smo čakali, da bodo Angleži to novico utajili ali skušali zanikati, pa se ni zgodilo. — Mi pa pravimo: Če bodo Angleži svoji armadi na ta način hoteli viliti poguma, so vojsko že izgubili. Seveda: kjer manjka prave verske podlage in notranje verske zaslombe, pride v sili na pomoč prazno in ničevno vražarstvo in praznoverje.

Znani jezuit P. Viktor Kolb, apostol dobrega tiska na Dunaju in v Avstriji, je nedavno praznoval 60letnico rojstva. Med mnogimi

gratulantni, ki so se ga ob tej priliki spomnili, so tudi člani cesarske hiše in celo papež Benedikt XV. sam.

Književnost.

»**Kaj delajo trapisti.** Brat Gabriel in njegova ustanova v Rajhenburgu. Izdal in založil samostan oo. trapistov v Rajhenburgu, Štajersko.« — Knjiga opisuje življenje br. Gabriela, ki se je odpovedal najlepšim nadam tega sveta ter se je podal v samostan Bogu služiti. Ko je l. 1880. francoska vlada redovnike preganjala, je kupil za izgnance svojega samostana grad Rajhenburg. Tukaj se je torej ustanovil samostan, v katerem je brat Gabriel sveto živel in sveto umrl. Poleg tega podaja knjiga kratko zgodovino cistercijskega reda, razpravlja pomen menihov in samostanov za človeštvo, opisuje zgodovino Rajhenburga itd. Ker pa je njen namen, seznaniti Slovence z življenjem trapista, ki se ravno o njem širijo med ljudstvom tako čudne govorice, opisuje se v njej natanko življenje v naših samostanih. — Broširana stane 2 K 50 vin., v platno vezana 3 K 50 vin.

† Alojzij Kolarič.

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Marijina družabnica za vredno prejemanje sv. zakramentov in stanovitnost v dobrem. — Neka oseba, da bi se zamogla varovati greha ter da bi se njen stric vrnil iz vojne. — Neki mladenič za stanovitnost v premagovanju hudih skušnjav ter napredovanje v čednostih. — Neka oseba svojega bolnega očeta ter sebe za vdanost v voljo božjo in za stanovitnost. — Pijančevanju vdane osebe. — Za mir in sporazum v dveh družinah. — Dekle, ki je zašla na kriva pota. — Več še neuslišanih prošenj.

ZAHVALE.

M. A. Mariji Brezmadežni za uslišano prošnjo. — Marijina hči, Mariji Pomočnici, bl. Vianeu ter don Bosku za zadobljeni mir v neki družini. — A. Gubenšek, sv. Jožefu za uslišanje v neki važni zadevi. — K. M. Mariji Pomočnici, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. za uslišano molitev ter za pomoč v telesnih potrebah. — U. D. presv. Srcu Jezusovemu ter Materi božji za hitro ozdravljenje bolne noge. — Marijina hči presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za dušni mir in srečno vrnitev k svojim staršem. — M. Čadež, presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pomočnici, angelu varhu, A. M. Slomšku za veliko zadobljeno milost. — Marija Kunstelj, sv. Antonu Pad. za zdravje. — M. K. Mariji Pomočnici na Brezjah za večkratno uslišanje. — Neka oseba Lurški Devici ter sv. Antonu Pad. za ozdravljenje nevarne boleznj in za najdenje izgubljene stvari. — A. M. presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu ter sv. Antonu Pad. za zadobljeni dušni mir v družini. — Marija Müller, Devici Mariji, da je ozdravela njena enoletna deklica od huđe rane na nogi. — Čast, hvala in zahvala dobremu sv. Jožefu za hitro pomoč v veliki stiski! Sv. Jožef pomaga tiho in skromno, a krepko in gotovo. Pojdemo k sv. Jožefu! M. Th., uršulinka. — J. P. presv. Srcu Jezusovemu, Materi božji ter sv. Jožefu za uslišanje v neki važni zadevi. — A. L. presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za zadobljeno zdravje. — A. B. presv. Srcu Jezusovemu in sv. Antonu za uslišano molitev. — Neka oseba iz Št. Jurja ob Taboru presv. Srcu Jezusovemu, Materi božji in sv. Antonu Pad. za vrnjeno zdravje. — Marija Mohorič, presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu ter sv. Antonu Pad. za večkrat uslišane prošnje v raznih težavah. — Terezija K. presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pomočnici kristjanov in sv. Antonu Pad. za nepričakovano hitro pomoč v veliki stiski. — Marijina hči bl. Dominiku Savio za večkratno rešitev iz jako zamotanih zadev.

Darovi.

Za kruh sv. Antona. Jožefa Kumelj, Rače pri Zid. mostu, 2 K; Marija Gorjup, Sv. Peter v Sav. dolini, 4 K; več darovalcev iz Žalca 4 K; Jernej Vurkelc, Dobje, Štajersko, 20 K; neimenovana 10 K 40 vin.

Za patronat sv. Vincencija. Župni urad Dol pri Ljubljani 64 K 30 vin.

Za slovensko zdravilišče za alkoholike. Franc Hrastnik v Ljubljani 5 K.

Za bratovščino Naše Ljube Gospe. Ignacij Leban, župnik, Batuje, Goriško, 7 K 34 vin.

Za »Dejanje sv. Detinstva« so poslali č. gg.: J. Šiška, župnik, Sv. Jurij pri Kranju, 13 K 40 vin.; Val. Zupančič, spiritual (uršul. n. šolaj) v Ljubljani 8 K 04 vin.; Jos. Lavrič, župnik na Breznici, 6 K; J. Fatur, mestni kaplan v Radovljici, 24 K 10 vin.; Neimenovan po mil. g. prelatu J. Flisu v Ljubljani 200 K; Mart. Poljak, župnik v Sostrem pri Ljubljani, 20 K; V. Vondraček, župnik, Podbrezje, 50 K 40 vin.; Ant. Oblak, župnik, Št. Lovrenc na Dol., 40 K; Ivan Štrajhar, kaplan v Št. Rupertu na Dol., 25 K; Ivan Pfajfar, župnik v Rudniku pri Ljubljani, 14 K; Iv. Erjavec, župnik v Gor. Logatcu, 4 K; č. šolske sestre v Repnjah, 6 K; Henrik Verk, dekan na Vidmu ob Savi, 10 K; Gašper Vilman, župnik v Ljubnem, 12 K; Jos. Leben, kaplan v Slavini, 21 K; J. Jereb, župnik v Škocijanu pri Turjaku, 23 K; Karel Čigon, vikar v Vojsčici na Goriškem, 50 K; Janko Barle, mestni župnik šentjakobski v Ljubljani, 140 K; Fr. Lončar, kaplan v Št. Jerneju, 15 K; Fr. Sušnik, kaplan v Kočevju, 26 K; Fr. Pokorn, župnik v Besnici, 12 K 52 vin.; Jakob Ogrizek, župnik v Lomu, 7 K; Ant. Pfajfar, župnik v Dražgošah, 4 K; Dragotin Zajc, kur., Matenja vas, 15 K; duh. svetnik J. Zabukovec, župnik, Križe pri Trzihu, 87 K 10 vin.; Ign. Breitenberger, kaplan v Spodnji Idriji, 50 K; Ign. Obrstar, kaplan v Toplicah na Dol., 3 K 32 vin.; J. Razboršek, župnik v Tunicah, 11 K; J. Ukmar, katehet v Trstu, 2 K 50 vin.; po uredništvu »Bogoljuba« v Ljubljani 58 K 44 vin.; g. Katarina Starman iz Preske 26 K 40 vin.; g. Frančiška Pernič iz Kranja 83 K; † Janez Košir iz Kamnika po č. g. katehetu P. Frideriku Saller, 300 K; Mat. Lunder iz Sl. Gradca na Štaj., 5 K; Neimenovan 15 K.

(Nadaljevanje darov na ovitku.)

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Ta številka je urejena v boleznj uredniškovi s pomočjo druge dobre roke. Zato se je tudi zakasnila in je marsikaj izostalo. — Vsem, ki so se urednika spominjali v boleznj, priskrba hvala: Bog povrni! Malo bolan sme človek časih že biti, posebno če drugim priporoča potrpežljivost. Po drugi strani je pa seveda dolžnost, skrbeti za zdravje. Zato povrni Gospod vsem, ki nam zavoljo Tvojega imena kaj dobrega store, z večnim življenjem!

Urejuje: Janez Ev. Kalan.

13. Sobota. Sv. Peter Regalat. Popolni odpustek tretjerednikom v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni.

14. Nedelja. Pričetek Alojzijeve pobožnosti. Glej spodaj.

17. Sreda. Sv. Paskal. Popolni odpustek tretjerednikom kakor 13. dan.

19. Petek. Sv. Ivo. Popolni odpustek tretjerednikom kakor 13. dan. — Pričetek pobožnosti na čast Srcu Jezusovemu danes ali v nedeljo. Glej spodaj.

20. Sobota. Sv. Bernardin. Popolni odpustek tretjerednikom kakor 13. dan.

21. Nedelja. Pričetek pobožnosti na čast Srcu Jezusovemu danes ali prejšnji petek. Glej spodaj.

24. Sreda. Marija, Pomočnica kristjanov. Popolni odpustek udom bratovščine naše ljube Gospe vedne pomoči.

25. Četrtek. Sv. Magdalena Pasiška. Popolni odpustek udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje.

28. Nedelja. Zadnja v mescu. Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupaj molijo sv. rožni venec.

30. Torek. Sv. Ferdinand. Popolni odpustek tretjerednikom kakor 13. dan.

31. Sreda. Praznik naše ljube Gospe presv. Srca. Udom bratovščine popolni odpustek danes ali v osmini.

Mesečne pobožnosti. 1. Šmarnice. Kdor hodi k šmarnicam ali pa sam zase vsak dan kaj moli v čast Matere božje, dobi vsak dan 300 dni odpustka, enkrat v mescu pa dobi popolni odpustek. — 2. Kdor gre po vrsti šest petkov ali šest nedelj pred praznikom presv. Srca Jezusovega k spovedi in k sv. obhajilu in moli po namenu sv. očeta v cerkvi, v kateri se ta praznik obhaja, dobi vselej popolni odpustek. Prvi izmed šestih petkov je 19. in prva izmed nedelj je 21. maja. — 3. Šestnedeljska pobožnost v čast sv. Alojzija se začne v nedeljo, dne 14. maja. Kdor šest nedelj po vrsti prejme zakrament svete pokore in sv. obhajilo in kaj moli ali premišljuje ali drugače kaj dobrega stori v čast sv. Alojziju, dobi vsako teh nedelj popolni odpustek. Ko bi pa kdo katero teh nedelj ne mogel iti k sv. obhajilu, bi moral pobožnost iznova začeti.

Darovi.

Za »Dejanje sv. Detinstva« so poslali do 15. aprila čč. gg.: Dr. Fr. Knavs, dekan v št. Petru pri Gorici, 10 K; J. Šelih, župnik, Sv. Kunigunda na P., Štajersko, 30 K; Ing. Fertin, župnik v Zasipih, 14 K; Ivan Opeka, kaplan v Komendi, 35 K 12 vin.; Matej Wornig,

kaplan, Prevalje na Koroškem, 17 K; Oskar Zeboschin, kaplan v Brezovici (Istra), 10 K; Matija Noč, kaplan v Sodražici, 11 K; Jakob Omahna, župnik v Osilnici pri Kočevju, 30 K; Viktor Čadež, kaplan v Trziču, 70 K, in zbirko ondodne deklške Marijine družbe 14 K; Janez Mikuž, župnik v Sorici, 25 K 8 vin.; Anton Hafner, kaplan v Žužemberku, 25 K; Anton Komlanec, mestni župnik v Kranju, 20 K 32 v.; Josip Gnidovec, kaplan v Ribnici, 50 K; Anton Jemec, župnik, št. Jakob ob Savi, 14 K 20 v.; Avg. Šinkovec, duh. svetnik in mestni župnik v Škofji Loki, 20 K; iz Radovljice po kanoniku in dekanu Novaku 12 K 50 vin.; župnijski urad Cerklje na Gorenjskem 10 K; neimen. 15 K; Jožefa Pinter, Okrog na Štajerskem, 50 K; Karel Čerin, spiritual v Škofji Loki (uršulinski samostan), 60 K; Franc Koželj, župnik v Zapogah, 4 K; Simon Zupan, duh. svetnik in župnik na Ježici pri Ljubljani, 40 K; Andrej Zupanc, stolni vikarij in katehet na c. kr. vadičnici v Ljubljani, 100 K; E. Rakovec, župnik v Boštanju, 5 K; Josip Poje, kaplan v Sori, 24 K; Viktor Kragl, adm., Planina pri Črnomlju, 16 K; Val. Zabret, župnik v št. Vidu nad Ljubljano, 62 K 10 vin.; Ignacij Leban, župnik, Batuje na Goriškem, 15 K 92 vin.; Ant. Kocijančič, župnik na Mirni (Dolenjsko), 62 K; Ign. Žust, župnik v Ajdovcu, 5 K 54 vin.; Jakob Ogrizek, župnik, Lom pri Trziču, 11 K; V. Kladnik, Trebelno, 2 K.

Za dobre namene. Neimenovana 2 K.

Za vojaško - misijonske namene. Gašper Vilman, župnik, Ljubno, Gorenj., 10 K; župni urad Sv. Bolfenk v Slov. goricah 8 K; Antonija Hribovšek, Motnik, 10 K; neimenovani, Sv. Križ pri Litiji, 9 K 92 vin.

Za kruh sv. Antona. Zbirka po Ani Sedej iz Idrije 12 K; župni urad Srednja vas v Bohinju 20 K; Marija Hribovšek, Braslovče, 5 K; Terezija Fidler, Ponikva, 10 K; župni urad Cerklje, Gorenjsko, 2 K.

Za apostolstvo sv. Cirila in Metoda. V. Kladnik, Trebelno, 16 K; neimenovani 15 K.

Za odkup poganskih otrok. Marko Tomažič, dekan, Kozje (z imenom Jožef), 20 K; Marija Jerala, Mavčiče (z imenom Marija) 25 K.

Za afrikanske misijone. Marija Zupanc, Sv. Peter v Sav. dolini, 4 K; neimenovani 15 K.

Za bosenske misijone. Neimenovani gospod z Goriškega 260 K; V. Kladnik, Trebelno, 1 K.

Za misijone. Neimenovani vojak 20 K; neimenovani iz št. Jurija ob Taboru 100 K.

Za bolgarske misijone. Neimenovani 15 K.

Za sirote. Neimenovani 20 K.

Vojakov majniški dar.

Spet maj po zemlji rožni prt razgrinja
življenje novo slednjo stvar prešinja,
mladosti duša živo se spominja.

Molitve vroče pod nebo kipe,
v oltar Marijin so oči uprte,
podnožje njeno močijo solze,
Marijo duše kličejo potrte.

Pred njenim kipom klanja svojo glavo—
junak, braneč avstrijsko očetnjavo,
junaške čine ji prednaša v slavo.

In kaj naj jaz nji, ki maja kras
in vojnih trum Kraljica, v dar prinesem,
brez cvetja sem, oslabil moj je glas,
da v čast zapel bi majevo ji pesem.

Le bojni krik doni okoli mene,
s krvjo so bojne trate prepojene,
razdrte in razbite skalne stene...

Zato svoj meč polagam na oltar.
Mariji v čast blišči naj v svitu zore;
namesto rož in petja sprejmi v dar
Marija, muke moje in napore.

Limbarski.

Izberno se je obneslo za vojake v vojski in
epih za vsakega kot najboljšje
bol oblažajoče mazanje
pri prehlajenju, reumatizmu, gihti, inšusneli,
prsni, vratni in bolesti v hrčtu
Dr. Richter-ja
Sidro-Liniment. capitel
compos.
Nadomestilo **Sidro-Pain-Expeller.**
Steklenica kron. — 70, 1'40, 2'—
Dobiva se v lekarnah ali direktno
v Dr. Richter-ja lekarni „Pri zlatem levu“,
Praga, I., Elizabetna cesta 6.
Dnevno raspošiljanje.

Dnevnik:
„Slovenec“
stane po pošti prejemam:
Sobotna izdaja celoletno 7 kron.

celoletno	K 26'—
polletno	„ 13'—
četrletno	„ 6'50
mesečno	„ 2'20

Zahtevajte

zastonj in poštine prosto moj glavni
cenik s 4000 slikami ur, zlatnine in
srebrnine, glasbil, predmetov iz usnja
in jekla, potrebščin za gospodinj-
stvo in toaletu, orožja, municije itd.

Prva tovarna ur

Jan Konrad, c. in kr. dver- ni založnik **Grux št. 1226 (Češko).**

Nikelnaste Roskopf-ure K 3'90, 4'20, 5'—,
Srebrne K 8'40, 9'50. — Nikelnaste budilke
K 2'90. Budilke z dvojnimi zvonce K 4'—.

Pošilja se po povzetju. — Nikak riziko!
Zamena je dovoljena ali denar nazaj!

500 K 470
Vam plačam, ako Va-
sih kurjih oces, bra-
davic in trde kože,
tekem 3 dni s korenino,
brez bolečin ne odpravi
Ria-Balsam. Cena lončku z
jamstvenim pis-
mom K 1½, 3 lončki K 4'—, 6 lončkov K 5½.
KEMENY, Kaschau (Kassa) I., poštni predaj
12/606, Ogr.

Bogata zaloga 546
šivalnih strojev,
koles, pisalnih strojev
pri
Ivan Jax & sin
Ljubljana,
Dunajska cesta 17.

KATOLISKA TISKARNA

V LJUBLJANI

sprejema v tisk vsakojake
tiskovine od preproste do
= najfinejše izvršitve. =